

ΕΡΡΙΚΟΥ ΑΝΤ. ΣΚΑΣΣΗ

Μέλους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Ὁμοτίμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ*

[ὑπὸ τὸν ἔλεγχον κλειψύδρας], ἐν χρόνῳ μεμετρημένῳ) Cic. de or. 3,138. ad lunam (ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης) VH (πρβλ. ad lumina O, ad lumina [sc. lampadum] Suet. Caes. 37,3), ad lychnuchum, ligneolum (ὑπὸ τὸ φῶς λύχνου, λύχνων ἀνηρτημένων ἀπὸ ξυλίνου λυχνούχου) Cic. ad Q. fr. 3,7,2 (=ad lucernam Fl. Se), ad faces (ὑπὸ τὸ φῶς δάδων, πυρσῶν, φανῶν) Se, ad vinum Ci (=inter vina H, inter bibendum I). 3. συμμετοχῆς, παραστάσεως. ad scribendum esse (=senatus consulto scribendo [δοτ.] adesse SC de Bacch., Ci κ.ά. =γραφομένῳ παρεῖναι [ἐπὶ τῶν παρασταμένων βουλευτῶν κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἀποφάσεων τῆς Συγκλήτου]) Cic. ep. 12,29,2. II. χρονικῶς. 1. Πρὸς δήλωσιν τοῦ χρόνου: μέχρι, ἄχρι κλπ.: a puero... usque ad adulescentiam Plaut. Capt. 991-2. ab antiqua philosophia usque ad Socratem Cic. Tusc. 5,10. surgente a sole ad eum (sc. solem) quo vespertina tepet regio (ἀπὸ τῆς Ἀνα-

τολῆς [τῶν ἀνατολικῶν χωρῶν] μέχρι τῆς Δύσεως ἢ, κατ' ἄλλους, ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου [ἀπὸ πρωΐας μέχρις ἑσπέρας]) Hor. s. 1,4,29 (πρβλ. orto sole ad noctem Curt. 3,2,3. regnatum Romae ab condita urbe ad liberatam annos ducentos quadraginta quattuor (ἀπὸ κτίσεως Ρώμης μέχρι τῆς ἑλευθέρας πολιτείας ἀπὸ 753·509 π.Χ.) Liv. 1,60,3. usque ad hanc aetatem Ci, ad summam senectutem Ci, usque ad septimum diem N, ad hoc tempus (μέχρι τοῦ παρόντος) Ci C L (=ad id tempus C L ἢ ad id ἢ ad hoc L). — Μετὰ δηλώσεως τοῦ χρόνου: usque ad diurnam stellam (τ.ἔ. τὸν Lucifer, Φωσφόρον) crastinam potabimus (ἐν ἀντ. πρὸς τὸν Hesperus ἢ Nocturnus ἢ Noctifer) Plaut. Men. 175. ad (=usque ad) multam noctem (μέχρι βαθείας [προκεχωρημένης] νυκτὸς) Cic. rep. 6,10. (Caes. g. 1,26,3. ad mediam noctem (μέχρι τοῦ μεσονυχτίου) Hor. s. 1,5,82. ad serum

* Ἐκ τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπετηρίδος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἔτους 1960-1961, σελ. 346-377.

usque diem (μέχρις ἑσπέρας) Tac. h. 3,82. si ad centesimum annum vixisset Cic. Cato 19. (usque) ad senectutem *Ci*, usque ad mortem *P*, (usque) ad vindemiam (μέχρι τοῦ τραυγητοῦ [κν. τοῦ τραύγου] Cato agr. 102,2. 125. usque ad illam solis defectionem (ἔκλειψιν τοῦ ἡλίου) Cic. rep. 1,25. ad tempus (ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως) Cic. Verr. 1,141. Liv. 1,7,13 (ἀλλὰ ad tempus = εἰς ὁριστὸν χρόνον [οἱ τὴν ὁρισμένην ὥραν], εἰς τὸ *rendez-vous* Cic. fin. 5,1. Att. 13,45,2. 16,2,2. Liv. 38,25,3 καὶ ad tempus ἢ ad exiguum tempus [ἐπὶ τινα μόνον χρόνον, προσωρινῶς] Cic. off. 1,27. Lael. 53). ad certam diem (εἰς ὁριστὴν ἡμέραν) *Ci C* (=ad dictam diem *Ci*, ad praestitutam *Cu* ἢ ἀπλῶς ad diem Cic. S. Rosc. 128. Caes. g. 6,33,4. ad praesens (πρὸς τὸ παρόν, ἐν τῷ παρόντι, κατὰ τὸ παρόν, νῦν) Tac. ann. 16,5,4. h. 1,44 *τελ.* ἐπ. in praesens Tac. h. 4,17 (ἀντ. in posterum). ad nostram memoriam (μέχρις ἡμῶν, μέχρι τῶν χρόνων ἡμῶν [τῆς ἐποχῆς μας]) *N*, ad lucem (πρὸς ἡμέραν, περὶ τὸν ὄρθρον [τὰ χαράματα]) *Ci*, ad hiemem (περὶ τὸν χειμῶνα, ἀρχὰς τοῦ χειμῶνος) Cic. epist. 3,7,2. ad ver Cic. Att. 5,18,1. ad mensem Ianuarium (τὸν μῆνα Ἰαν.) Cic. Att. 1,3,2. ad Calendas (ἢ Kalendas) Ianuarias (εἰς τὰς Καλάνδας τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, τὴν 1ην Ἰανουαρίου) Cic. Att. 5,18,3 κ.ἀ.κ.ἀ. ad idus Apriles (τὰς εἰδούς τοῦ Ἀπρ., τὴν 13ην Ἀπρ.) Caes. g. 1,7,6. Col. 11,3,57. — *Προμδ.* ad Calen-

das Graecas = οὐδέποτε [κν. τοῦ Ἀγίου Ποτέ, τὸν μῆνα ποῦ δὲν ἔχει Σάββατο κ.τ.τ.) Suet. Aug. 87,1. ad punctum temporis (ἐν ἀκαρεῖ [χρόνου], αὐτοστιγμεί, [οἱ τὴν στιγμή]) Cic. Tusc. 1,82 (= puncto temporis Caes. civ. 2,14,4 καὶ temporis puncto *ἀντ.* 25,7). ad extremum (ἐπὶ χρόνου) τέλος δὲ *He*, Cic. Phil. 13,45. off. 3,89 (=ad postremum Plaut. Aul. 526. *H b. g.* Liv. 30,15,4. *Ta.* ad ultimum *L Cu VM*) *προβλ.* καὶ α) τοπικῶς: ad extremum = εἰς τὸ ἄκρον Liv. 21,8,10 καὶ τελευταῖον (ἐν τῇ σειρᾷ) Cic. de or. 1,142. 2,79. β) = omnino: improbus homo sed non ad extremum (ὅλως, παντάπασιν) perditus Liv. 23,2,4. 2. = post (δηλ. ἀπὸ τοῦ χρόνου τούτου κατ' ὄν ὁμιλῶ, *ab hoc tempore quo loquor*) π.χ. ad annum (εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους [ἀπὸ σήμερον], μετὰ ἔτος) *Lucil.*, Cic. de or. 3,92. non dico ad annum sed ad vesperum (δὲν λέγω εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τῆς ἑσπέρας τῆς σήμερον) Cic. fin. 2,92. Att. 5,2,1 (τὸ προσεχὲς ἔτος). milia ad decem annorum (μετὰ 10000 ἔτη) Cic. Tusc. 1,90. nescio, quid intersit, utrum illuc nunc veniam an ad decem annos (μετὰ 10 ἔτη) Cic. Att. 12,46 (ἐπ. Att. 2,5,1). ΣΗΜ.: Ὀλίγα παραδείγματα ἀρχαῖα ἢ ἀρχαΐζοντα μετὰ τοῦ loci ἢ locorum μετὰ σημασίας χρονικῆς = ad id tempus. adhuc locorum Plaut. Capt. 385 ἕως τώρα (ἰδ. adhuc 5 τέλ. Σημ.). ad id locorum (μέχρι τοῦ χρόνου τούτου) Sall. Iug. 63,6 (ἀντ. postea ἢ postea loci *ἀντ.*

102,1 καὶ ἀρχαϊκῶς *postideā loci* Plaut. Cist. 784). Liv. 9,45,2 κ.ἀ.

III. Διάφοροι ἐκφοραί. **1.** πρὸς δῆλωσησιν σκοποῦ (ἢ μετ' οὐσ. + *ad* καὶ γερονδίου ἢ γερονδίου ὡς καὶ μετ' ἐπιθ. οἷον *aptus, dictus, doctus, factus, idoneus, instructus, natus, utilis* κλπ.). *ad templum pecunias decreverunt Ci*, *servos ad remum* (=remiges ὡς κωπηλάτας) *dari* Liv. 34,6,13. *homines ad lecticam* (δοῦλοι *lecticarii* δοῦλοι φορειοφόροι) Catull. 10,16. *caespites* *ad aggerem comportare* (συγκομίζω χορτοπλίνθους [τ.ἔ. ὕλην, ὕλικὸν] πρὸς κατασκευὴν προχώματος) Caes. g. 3,25,1. *ad necem caedere* (πλήττω, παίω διὰ ῥάβδου ἢ μαστιγίου μέχρι θανατώσεως) *Ci* (πρβλ. *homines deverberare usque ad necem* [ξύλοκοπῶ δυνατά, σκληρὰ] Ter. Phorm. 327). *quod ad perniciem fuerat cogitatum ad salutem convertit N*, *ad quod bellum gerendum* (πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου τούτου) *N*. *facultates ad largiendum magnas comparasse C. res quae sunt ad incendia* (*sc. facienda* = ὕλαι εὐφλεκτοί) Caes. civ. 3,101,2. *ad omnes res aptus C. vinum murtem* (δ μυρτίτης οἶνος) *est ad alvum crudam* (ὠφελεῖ [κάνει καλὸ] εἰς τὴν δυσκοιλιότητα) Cato agr. 125. *biugi ad frena* (=frenati) *leones* (δίζυγοι λέοντες) Verg. A 10,253 (πρβλ. *fidus ad limina custos* πιστὸς φύλας τοῦ οἴκου Verg. A 9, 648). *alere canes ad venandum* (κυνηγετικούς) *Te. ut ad cursum equum ad arandum bovem ad indagandum canem sic*

hominem... ad intellegendum et (*ad*) *agendum esse natum* Cic. fin. 2,40. *argentum ad vescendum factum* (ἐπιτραπέζια σκευὴ ἐξ ἀργύρου [πεποιημένα]) *L*. **2.** πρὸς δῆλωσησιν τοῦ σχετικῶς ἢ ἀναφορικῶς πρὸς τι, τοῦ ἐν σχέσει ἢ ἀναφορᾷ πρὸς τι κ.τ.τ.: *ad cetera egregius L*, *ad ea quae scribis* Cic. Att. 11,21,1. *nil igitur mors est ad nos* ('ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς' Ἐπικ. π. Σέξτεφ' Ἐμπειρ. Πυρρ. Ὑποτ. 3,229 = *nil attinet ad nos*) Lucr. 3,830. *nil ad me attinet* Ter. Ad. 134. *nil ad rem pertinet Ci* καὶ ἐλλειπτικῶς: *quid istuc ad me?* (*sc. attinet*) Plaut. Poen. 1021 κ.ἀ. *quid id ad rem?* (τίνα σχέσιν ἔχει τοῦτο πρὸς τὴν ὑπόθεσιν;) Cic. Quinct. 79 (*quid ad rem* Hor. ep. 1,6,12. *illud nihil ad hoc* [*sc. pertinet*] Cic. de or. 3, 224). *quid ad praetorem?* (κατὰ τί τοῦτο ἐνδιαφέρει τὸν πραιτώρα;) Cic. Verr. 1,116. — Ἐν τῇ γραμματικῇ: *nomina ad alqd* (= ὀνόματα πρὸς τι' Ἀριστοτ. δηλ. λαμβάνοντα σημασίαν ἐν συνδυασμῷ πρὸς ἄλλο ὄνομα) Quint. 1,6,13 (Charis. Gramm. I 158,1 κ.ἀ. Diom. Gramm. I 331,10 κ.ἀ. Prisc. Gramm. II 60, 19 κ.ἀ.). **3.** πρὸς δῆλωσησιν τοῦ: ἀναλόγως πρὸς, συμφώνως πρὸς: κατὰ + αἷτ.: *versare suam naturam ad tempus* (μεταβάλλω [κανονίζω] τὸν χαρακτήρα μου ἀναλόγως τῶν περιστάσεων, ὑποτάσσω τὸν χαρακτήρα μου εἰς τὰς περιστάσεις Cic. Cael. 13 (ἀλλαχοῦ *ad tempus* = α) εἰς ρητὸν χρόνον β) ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως. Ἰδ. ἀνωτ. II). *ad naturam vivere*

(ὁμολογουμένως τῇ φύσει ζῆν) Cic. fin. 5,26, *turres ad altitudinem valli...* (ἰσοῦψεις πρὸς τό..., ἀναλόγως πρὸς τὸ ὕψος τοῦ χαρακώματος) *parare ac facere coeperunt* Caes. g. 5,42,5. *ad nostrum arbitrium* (κατὰ τὴν ἡμετέραν προαίρεσιν, κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμῶν γνώμην ἢ κρίσιν) *Ci*, *ad verbum* (κατὰ λέξιν) *Ci*, *ad istorum normam* (κατὰ τὸν γνῶμονα, τὸν κανόνα, τὸ μέτρον) *Ci* (ἀντ. *abnormis* ἔκνομος, ἔξω ἢ ξένος τοῦ κανόνος Hor. s. 2,2,3 [i. *abnormis*]). *ad perpendiculum* (κατὰ κάθετον, καθέτως) *C*, *ad alterius praescriptum agere* (κατὰ τὰς διαταγὰς, ὁδηγίας ἐτέρου) Caes. g. 1,36,1. *ad litteram* (κατὰ γράμμα) *Q*, *ad exemplar H Q* (καὶ *ad exemplum Quint.* 2,6,5. 10,2,1). *ad certam formam Lu*, *ad speciem* = ἐν εἰδει, ὥς. *ad sp. cancellorum scaenicorum Vr.r.*, ἢ = πρὸς ἐντύπωσιν, πρὸς τὸ θεαθῆναι (κν. διὰ τὰ μάτια) Cic. agr. 2, 31. Suet. Caes. 67,3 ἢ = πρὸς τὸ φαινόμενον (*φαινομενικῶς*, πρὸς εὐκολωτέραν ἐξαπάτησιν τοῦ ἐχθροῦ) *paucis ad speciem tabernaculis relictis* Caes. civ. 2,35,6. 2,41,2. *ad hunc ad eundem modum* (καὶ συχν. *quem ad modum Ta*) *Ci C*. 4. πρὸς δήλωσιν τοῦ: κατ' ἀκολουθίαν τινός, ἔνεκα, εἰς ἀπάντησιν κ.τ.τ.: *ad quorum discessum non respiravit modo Mago...* (κατ' ἀκολουθίαν τῆς ἀναχωρήσεως τῶν δὲν ἀνέπνευσε μόνον ὁ Μάγων...) Liv. 28,31,3. *ad visa auditaque* (μτχ.) *clamor ingens oritur* (ἐπὶ τῇ θεᾷ ἢ εἰς τὴν θέαν καὶ τὸ ἄκουσμα αὐτῶν κραυγὴ μεγάλη

ὕψωθη [ἠκούσθη] Liv. 2,23,7 (πρβλ. Ovid. m. 5,509). *longum est* (θὰ ἦτο [πολὸν] μακρόν, θὰ ἦτο μακρογορία) *ad omnia* (νὰ ἀπαντήσω εἰς ὅλα) Cic. nat. d. 1,19. *ad tuam epistolam redditae sunt meae litterae* (εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς σου ἀπεδόθη [ἐστάλη] εἰς σέ ἡ ἰδική μου) Cic. Att. 9,9,3. *ad ista alias* (ἄλλοτε θὰ ἀπαντήσω εἰς αὐτὰ) Cic. nat. d. 2,1 (πρβλ. *αὐτ.* 1,7: *verum hoc alias [sc. disceptabimus].* 3,37: *hoc totum quale sit, mox [sc. videbimus ἢ dicemus].*) 5. πρὸς δήλωσιν: α) ὥς ἔγγιστα (πρὸ ἀριθμ.) ἀμφί, περί, εἰς (+αἰτ.) = *circiter*. *ad hominum milia decem* (περίπου 10.000) Caes. g. 1,4,2. *numero ad duodecim αὐτ.* 1,5,2. *occisis ad hominum milibus quattuor* (ἐπισηματικῶς: φονευθέντων περὶ τὰς 4.000 ἀνδρῶν) Caes. g. 2,32,5. *ad duo milia et trecenti occisi* Liv. 10,17,8 (4,59,8). *cecidere in pugna fugaque ad duo milia et septingenti* Liv. 27,12,16. Suet. Caes. 20,5. *ad CC* (ad ducentos *sc. fuimus*) *Ci*, *ad duo milia L. puberes* *ad triginta* (ἢ *ad XXX*) Liv. 9, 29,10. β) ἐν συγκρίσει πρὸς κ.τ.τ.: *haec ad nostram consuetudinem sunt lēvia* (ταῦτα κατὰ τὰς συνηθείας ἡμῶν εἶναι [φαίνονται] ἀνευσπουδαιότητος, μηδαμινὰ) Nep. Ep. 2,3. γ) Ἐν ἀριθμητικῇ ἀναλογίᾳ = πρὸς. *ut unum ad decem sic decem ad centum* (ὥς ἐν πρὸς δέκα οὕτω δέκα πρὸς ἑκατὸν 1:10=10:100) Quint. 5,11,34.

→ 1. περὶ τῆς *ad* ἐν συνθέσει ἰδ. ἐν

ἀρχῇ τοῦ λήμματος. 2. θέσις τῆς ad: α) μετὰ τὸ ἀναφορ.: quem ad *P Te*, quos ad *Cic. n. d. 2,10 κ.ἄ.* β) μετὰ τὸ οὐσιαστικόν: ripam ad *Araxis* (*Euphratis*) *Tac. ann. 12,51,4. litus ad Libyae Verg. A 4,256 κ.ἄ.* γ) μεταξὺ τοῦ οὐσ. καὶ τοῦ ἐπιθετ. προσδιορισμοῦ, σπανιότερον μὲν παρὰ πεζοῖς, συχνότερον δὲ παρὰ ποιηταῖς: augendam ad *invidiam Ta*, *Lycium ad mare Ta*, hos ad *magistros Ci*, aliquam ad *rem Ci*, mediam ad *fidem Sis. h. 59.* — Ἡ σύνδεσις adque ἀποφεύγεται ἐν τῇ κλασσικῇ γλώσσῃ ὥς ἐν τῷ aque, abque, obque, subque).

adāctio, ὄνις, θ. (*adigo*), προᾶξις ἐξαναγκασμοῦ, καταναγκασμός. *legitima iuris iurandi adactio* (νόμιμος ὑποχρέωσις τοῦ δοῦναι ὄρκον). *Liv. 22,38,5. ἄ.λ.*

***adāctus**, ūs, ἄ. (*adigo*), κυρ. προσαγωγή, πλησιασμός. *feros exhibant dentis (sc. aprorum) adactūs iumenta* (οἱ ἔπτοι προσεπάθουν νὰ ἀποφύγωσι τὰ ἄγρια δῆγματα [*δαγκανίεις*], τὰς δῆξεις, τὰ θηριοδῆγματα) *Lucr. 5,1330 (Mar. adauctus codd.) *6,778 (Lacchm., νῦν tactu ὡς οἱ codd.) ἄ.λ.*

Adad (ἄκλ. Ἀδαδούς? Ἡσύχ.), Ἀδὰδ ("Ἀδαδος, Ἀδωδος), ὁ θεὸς Ἥλιος τῶν Σύρων. Ἐντεῦθεν ὀνομασία πολυτίμων λίθων. *Adadu nephros sive renes, eiusdem oculus, digitus Plin. 37,186. Adadu nephros. Adadu ophthalmos. Adadu dactylos. triophthalmos αὐτ. ind. 37,71.*

ad-aequē, ἐπίρο. (*ad κ. aequē*),

παραπλησίως, παρομοίως, ἐπίσης = *aeque* (*Ap. Am.*). Παρὰ Πλάυτῳ πάντοτε μετ' ἀρνήσεως. Ἀκολουθοῦσι α) *atque: nulla adaeque atque* (οὐδεμίᾳ τόσον... ὅσον) *Plaut. Capt. 999. β) ut: neque adaeque ut* (οὔτε οὔτως... ὥς) *Plaut. Cist. 55. Τίθεται καὶ ἀπολύτως* (*numquam... adaeque Cas. 857*) ἢ *πλεοναστικῶς μετ' ἀφαιρ. συγκρ.* (*quo homine... adaeque nemo vivit fortunatior Plaut. Capt. 828. neque est neque fuit me senex... amator adaeque miser Plaut. Cas. 684*). Τὸ χωρίον παρὰ *Liv. 4,43,5 [usi sunt adaeque]* ὑπὸ νεωτ. κριτ. θεωρεῖται γλώσσημα.

adaequito 1 *τροπ.*: *alqm ἐφικνεῖσθαί τινος, γίνομαι ἰσοστάσιος* [τὸν φθάνω] = *me parem facio*. **Amm. 15,13,3 (νῦν adaequare Gelen.)*.

ad-aequo 1 ἐξισῶ, ποιῶ ἴσον = *aequo, parem ἢ similem facio*. Α) *Μιβτ. 1.* κυρ. καὶ *μιφρ.* *alqd alicui rei ἢ cum alqā re* (συγκερ. ἢ ἀφερ.) *his (sc. molibus) oppidi moenibus (δοτ.) adaequatis Caes. g. 3,12,3. tecta solo (ἰσοπεδῶ) Liv. 1,29,6' ἐπ. Col. 4,29,11. Sall. h. frg. inc., Alesiam flammis -are (sc. solo πυρπολῶ μέχρι θεμελίων, διὰ τοῦ πυρὸς ἰσοπεδῶ) Flor. 1,45 (3,10,23) προβλ. καὶ Tac. ann. 15,9,1 (ἐνθα νοητ. iactūs earum). qui (sc. Pompeius) cum virtute fortunam -avit Cic. Arch. 24, ἐπ. Liv. 1,56,2. repulsam honori V.M. cum Claudius (= ὁ Νέρων) libertos... sibique et legibus -verit (= pares fecerit) Tac. ann. 12,60,6. colonias iure et dig-*

natione urbi (= Romae) -vit Suet. Aug. 46,1. se virtute nostris (δοτ.) -are (= adaequari) non posse intellegunt (ἐννοοῦσιν ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξισωθῶσι τοῖς ἡμετέροις κατὰ τὴν ἀνδρείαν) Caes. civ. 2,16,3. ...cum familiarissimis eius (sc. Caesaris) est adaequatus (= par habitus) Cic. Balb. 63. seque divo Augusto adaequabat (= parem faciebat) *Ta, Cottius* quibus (sc. senibus) nunc honore adaequatus est (ἐξισώθη, ἐξωμοιώθη) Plin. ep. 2,7,4. **Απολ.*: senatorum urna copiose (κατὰ μεγάλην πλειοψηφίαν) absolvit, equitum -vit (sc. suffragia), tribuni aerarii condemnarunt (τῶν συγκλ. ἡ κάλην ἠθώωσε, τῶν ἱππέων ἐξίσωσε τὰς ψήφους [ἔδωκεν ἰσοψηφίαν]...) Cic. ad Q. fr. 2,4,6. 2. alqm alicui (rei). ἐξισῶ (θέτω εἰς τὸ αὐτὸ ἐπιπέδον). erant qui formam aetatem genus mortis (τοῦ Γερμανικοῦ) magni Alexandri fatis (= sorti vitae) adaequarent (ἦσαν οἱ παρασυμβάλλοντες, οἱ συγκρίνοντες πρὸς...) Tac. ann. 2,73,2. Martis adaequant Marcellum decori Sil. 12,278. B) **Αμτβ.* ἐξισοῦμαι. α) alqd πρὸς τι (= aequo, aequipero). prope summam muri acervi armorum adaequarent ([οὕτως ὥστε] οἱ σωροὶ τῶν ὅπλων νὰ ἐξισωθῶσι σχεδὸν πρὸς τὸ ἀνώτατον ὕψος τοῦ τείχους καὶ τοῦ χώματος) Caes. g. 2,32,4 (πρβλ. quae [sc. turris] moenibus adaequaret Hirt. 8,41,5). — **Ἐπὶ ἀφηρημ.*: virtus (ἡ ἀρετὴ, αἱ καλαὶ ἰδιότητες) eorum (sc. maiorum) famam atque gloriam adaequavit Sall.

Iug. 4,6. — **Ἐπὶ ἀνθρώπων ἐξισούντων, ἰσαζόντων τί τινι ἢ πρὸς τι*: quae (sc. genera animalium) deorum vitam possint -are (πρβλ. Πλάτ. Τιμ. 41: ταῦτα... θεοῖς ἰσάζουτ' ἄν) Cic. Tim. 41: equorum cursum -are (ἰσοδοροῦ πρὸς τοὺς ἵππους, τὸ ἱππικόν) Caes. g. 1,48,7 (navium cursum αὐτ. 7,2,4). Liv. 2,27,4. Tac. ann. 1,32,3. Plin. paneg. 72,4. — *Μετὰ δοτ.*: virtuti nostrorum b. Alex. 16,5. — **Ἀπολ.*: aliquis alqm (εἶμαι ἴσος τινὶ ἢ πρὸς τινα = par sum). quos (ὑποκ. = *Remos*) quod adaequare (sc. Aeduos) apud Caesarem gratiā intellegebatur (ἀπροσ.: ἐπειδὴ καθίστατο νοητόν, κατενόουν) Caes. g. 6,12,7' ἐπ. Amm. 15,13,3 (ἰδ. adaequito).

adaero 1 λογίζομαι κατ' ἀργύριον (ὑπολογίζω εἰς μετρητά), ἀποτιμῶ. in adaerandis pretiis (ἐν τῷ ὑπολογισμῷ τῆς ἀξίας, ἐν τῇ ἀποτιμῇ) Amm. 31,14,2.

adaestuo 1 (ἐπὶ ποταμοῦ), ἐπικυμαίνω, πληθύνω (παφλάζω ἐξογκοῦμαι, *φουσκῶνω*). squamis incisus adaestuat amnis (ὁ ποταμὸς τυπτόμενος διὰ τῶν φολίδων [τοῦ ὄψεως] ἐκχύνεται ἔξω τῶν ὀχθῶν του) Stat. Th. 5,516. **ἄ.λ.**

Adaeus, Ἰ, ἄ. **Ἀδαῖος*. 1. **Ἀδαῖος* τις φονευθεὶς ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου Α'. *Iust. prol. 27,1,9 (*Adeus codd.* *Id. καὶ 2. Achaeus 2). 2. **Ἀσιανὸς ὁῦτος σύγχρονος τοῦ Σενέκα*. Sen. contr. 9,1,12 κ.ά. 3. **Μακεδὼν τις ἐκ Βερροίας*. Liv. 43, 19,13 (ὁ Βεραῖος **Ἀδαῖος Πολ.*).

ad-aggero 1 (*decompos.* § 72).

t. t. ἀγροί. προσχώννυμι, προσεπισωρεῖω Cato agr. 94. *terram circa arborem* (γῆν, χῶμα σωρεῖω) Col. 5,11,8. Plin. 17,263. *Aegyptus adaggerata Nilo* (Αἴγυπτος προσχωσμένη ὑπὸ τοῦ Νείλου, ἡ ὑπὸ τοῦ Ν. πρόσχωσις τῆς Αἰγύπτου) Plin. 36,81.

adagio, οἰς, θ. παροιμία = proverbium. Varr. 1. 7,31. Ἰδ. *adagium*.

adagium, ἰῖ, οὖ. (ad + aio < *ag-yō) = proverbium παροιμία. Paul. F. 12. *vetus Gell. praef.* 19. 1,8,4. *Apul. mund.* 14. Ἰδ. κ. *adagio*.

ad-agnōsco 3 (*decompos.* § 72), ἐπιγινώσκω Γλωσσ., 'ἀναγινώσκω', ἀναγνωρίζω. *ista bona* (τὴν ἀξίαν τῶν ἀγαθῶν τούτων) Sen. *benef.* 2,13,1.

adalligatus, μτχ. τ. *adalligo*.

ad-alligo 1 (*decompos.* § 72), Γλωσσ. προσεπιδεσμῶ. Τὸ ῥ. ἐν χρήσει συχνάκις μόνον ὑπὸ τοῦ Πλινίου τοῦ Πρεσβυτέρου [καὶ τοῦ Plinius medicus]. 1. ἐπιδέω (δένω). *uncum in arborem* Plin. 17,211. (*arbori aὐτ.* 30,85. *cacumini aὐτ.* 36,66). 2. (κυρίως ἐπὶ φαρμάκων). *alicui ἢ alicui rei* Plin. 27,30. 20,181. 28,138. *capiti aὐτ.* 24,181 (*circa caput* 30,97) κ. ἄ. Ἀπολ.: Plin. 20,225 κ. ἄ.

adamantēus 3 ἀδαμάντειος. Μτφρ. = *praedūrus* πολὺ σκληρὸς (ὥς ἀδάμας = χάλυψ, ὥς σίδηρος). *adamanteis Vulcanum* (μνμ. = *ignem*) *naribus* (ἐκ τῶν χαλυβδίνων μυκτήρων [ῥωθόνων]) *efflant aripedes tauri* Ovid. m. 7,104. Ἰδ. *adamantinus*.

adamantinus 3 ἀδαμάντινος =

praedūrus πολὺ σκληρὸς (ὥς ἀδάμας = χάλυψ, ὥς σίδηρος). *saxa Lucr.* 2,447. *duritia* Plin. 37,189 (ἐπὶ λίθων τῶν τιμίων *Isid. or.* 16,13,4). Μτφρ. πολὺ σκληρὸς, ἄθραυστος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐκπολιορκηθῇ. *Martem tunicā lectum -ā* (ἀπόδοσις τοῦ Ὀμηρ. *χάλκεος* Ἀοῖς E 704, *χαλκοχίτων* A 371, *χαλκεοθώρηξ* Δ 448) *Flor. c.* 1,6,13. Πρβλ. κ. *clavi -ini aὐτ.* c. 3,24,5. *-ina iuga* (ἀπόδ. τοῦ *ζεύγλη χαλκεῖη* Ἀπολλ. Ῥόδ. 3,1308) *Prop.* 3,11,9. *-inae fores* (ἀδαμάντιναι πύλαι πρβλ. Θ 15 *σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδὸς*) *Apul. mund.* 9,18. — Ἰδ. *adamanteus*.

adamantis, ἰδῖς (αἰτ. -ida), θ. ἀδαμαντῖς (ἄγνωστος βοτ. μαγικὴ δυσκόλως τριβομένη) Plin. 24,160. 1 *ind* 24,102.

adamās, ntis (αἰτ. -anta, πλθ. αἰτ. -antas), ἄ. ἀδάμας. 1. σκληρὰ μεταλλικὴ ὕλη, σίδηρος (πολὺ σκληρὸς) = *durum ferrum* (Ovid. *Pont.* 4,12,32 ἐν συνεκφορᾷ πρὸς τὸ *invictus adamas* καὶ ἀλλαχοῦ *perennis ad. met.* 15,853). *solido -nte* (ἀφαιρ. ὕλης) *columnae* Verg. A 6,552. *fores clausae -nte* Ovid. m. 4,453 (ἐπ. *Stat. Th.* 7,68). *nexae -nte catenae* Ovid. m. 7,412 κ. ἄ. ἄ. 2. ἀδάμας, λίθος τῶν τιμίων (Plin. 37,55). *Mart.* 5,11. *Stat. Th.* 2,277. *Iuv.* 6,155. *Amm.* 22,8,31. — Ὁ εἰς ἀδάμαντα μεταμορφωθεὶς Κέλμις Ovid. m. 4,281. — Μτφρ. (παράδειγμα, σύμβολον ἀδιαλλαξίας, σκληρότητος καὶ ἀνοικτιμοσύνης), τὸ ἀδάμαστον, τὸ ἀμετάτρεπτον. *adamanta*

durum... movere Ovid. am. 3,7,57. lacrimis adamantanta movebis αὐτ. ars 1,659. solidum in pectore fer- rum aut -nta gerit αὐτ. m. 9,614. tempus -nta terit αὐτ. trist. 4,6,14 πρβλ. Ἡροδ. 7,141. Πλάτ. Γοργ. 509 Α. Θεοφρ. 3,39).

→adamans Iuv. 6,155.

Adamastus, ἱ, ἄ. Ἀδάμαστος, πατήρ τοῦ Ἀχαιμενίδου, ἐξ Ἰθάκης, εἰταῖρου τοῦ Ὀδυσσέως. Verg. A 3, 613. &λ.

ad-ambulo 1 περιπατῶ. ad os- tium (περιπλανῶμαι περὶ τὴν θύραν [περιτριγυρίζω]) Plaut. Bacch. 768. lateri alicuius (παρὰ τὸ πλευρόν τινος) Apul. m. 3,12. asinum... adambulantem cuidam seni (παρὰ τινὰ γέροντα) αὐτ. 11,8 πρβλ. κ. 8,26.

ad-amō 1 (σχεδὸν πάντοτε μετὰ ἐναρκτικῆς σημασίας. Τὸ ῥ. παρὰ τοῖς κλασσικοῖς σχεδὸν πάντοτε ἐν τύ- ποις τοῦ παρακειμ.), ἀρχομαι ἐπιθυ- μεῖν, ἐρᾶν τι (καὶ θέλω νὰ τὸ ἀπο- κτήσω). 1. alqd : laudum gloriam Cic. ep. 2,14,2. litteras aut huma- nitatem Cic. S. Rosc. 121. laudem patriae (honores) Ci. agros et cul- tum (τὸν τρόπον τῆς ζωῆς) et copias (τὰ πλούτη, τὴν εὐημερίαν) Gallorum Caes. g. 1,31,5. virtutem Pl^o. Μετὰ αἰτ. κατηγορ. : virtutem unicum bo- num hominis Sen. ep. 94,8.—Ἐπὶ μνημείων, ἔργων τέχνης κ.τ.τ. : ...sig- na pulcherrima Cic. Verr. 2,85. 4, 101. Achillēos... equos Ovid. trist. 3,4,28. approxomenon (τὸν ἀποξυό- μενον [τοῦ Λυσίππου]) Plin. 34,62. duo pocula adamata donaverat Plin. 34,47. ἐπ. Sil. 13,842. Plin.

ep. 3,7,8. — Ἐπὶ ἔρωτος σαρκικοῦ : ἐρᾶν, φιλεῖν. Ovid. ars 2,209. Liv. per. 30. Petr. 110,7. Plin. 8,157. 36,22 κ.ά. Vespasiano adamato (διὰ τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη ἔρω- τόληπτον γύναιον διὰ τὸν Βεσπασια- νὸν) Suet. Vesp. 22,4. 2. σπανιώτ. alqm : ἀγαπῶ τινα, δεικνύω ἀγάπην ἐκ θαυμασμοῦ, πρόσκειμαι τινι. Pla- tonem Nep. Dion 2,3. 3. ἀνευ ἐναρκτ. σημασίας = ἀγαπῶ. virtutem Sen. ep. 71,5. eam (sc. bananicam vi- tem) Plin. 14,37.

adamussim, ἱ. amussis.

Adana, ὄρυμ, οὐ. Ἀδανα, πό- λις μεσόγειος τῆς Cilicia campestris ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ ποτ. Σά- ρου. Plin. 5,92.

Adanātēs, ἱμ, ἄ. λαὸς τῶν Ἀλ- πεων CIL V 7231. Οὗτοι ἐν τῇ τῶν Ἀλπεων ἐπιγραφῇ τοῦ Πιλινίου (CIL V p. 906. Plin. 3, 137) ὀνομάζονται Edenates (ῥ.λ.). Ἱ. κ. Adunicates.

Adanu, Ἱ. Ἀδάνον δύο (Πτολ.) νῆσοι τῆς Αἰθιοπικῆς ἀκτῆς ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ (πιθανῶς αἱ αὐταὶ ταῖς νῦν *Djebel el Suqûr* καὶ *Har- nisch*) Plin. 6,175.

ad-aperio, aperuī, apertum, 4 (*decompositum* § 72). 1. ἀποκαλύ- πτω (κάμνω ὁρατόν) τι κεκαλυμμένον, ἀντ. operire, adoperire, velare). ada- pertis forte quae velanda erant Liv. 45,39,17. caput (ἀφαιρῶ τὸν πῖλον, ἀποκαλύπτομαι [τὴν κεφαλὴν]) Val. Max. 5,2,9. Sen. ep. 64,10. nubes discussae adaperuere cae- lum (τὰ νέφη διασχισθέντα ἀπεκάλυ- ψαν, ἔκαμαν αἴθριον, ἠθροιστοῖσαν, ἠθρίασαν τὸν οὐρανὸν) Plin. 2,129.

2. ἀνοίγνυμι, ἀνοίγω τὸ κεκλεισμένον (ἀντ. adoperire, claudere). cuniculum (ὑπόγειον διόδον, [λαγούμι]) Liv. 5,21,8. solum Sen. nat. 6,24,5. os: *O Pl*, aures (ἰ. κατ. 2 τέλ.), fores *Pl*, ianuam *Q*, fores portae (τὰ φύλλα τῆς πύλης, τὸ πεντάπυλον) Liv. 25,30,10. pars ad aperta fuit pars altera clausa fenestrae *O*. Ἰδίᾳ ἐν τῇ ἱατρικῇ adapertum (os) Varr. r. 2,1,22 (ὡς σημείον νόσου). os venae (φλεβοτομῶ) *Ce* (ἐπ. vulnus ulcus furunculum [δοθιῆνα] *Ce*) προβλ. κ. Plin. 32,96. Col. 6, 30,8 καὶ *μιφρ.* αὐτ. 10,145. *Μιφρ.*: ἀποκαλύπτω. mox ad aperta fides (ἡ πίστις, ἡ ἀλήθεια) Stat. Th. 1, 396. conscientiam plenam sceleribus Sen. clem 1,13,3. illa, quae in unum congesserat error oculorum, paulatim adaperiuntur Sen. dial. 2,1,2. ad criminationem invidiorum ad aperta sunt regis aures (τὰ ὦτα τοῦ βασιλέως διανεφχθησαν τῇ συκοφαντίᾳ, ταῖς διαβολαῖς τῶν φθονερῶν) Curt. 9,7,24.

adapertilis, e (adaperio), ὁ δυνάμενος ἢ ἀφιέμενος νὰ ἀνοιχθῇ, ἔχων ἀνοιγμα. latus hoc adapertile tauri (τοῦ Φαλαριδείου ταύρου) Ovid. trist. 3,11,45. Ἰ. κ. Perillus. **ἄ.λ.**

adapertus, ἰ. adaperio.

ad-apto 1 προσαρμόζω τί τινι, διευθετῶ (εὐθετείζω, τοποθετῶ καλῶς) = accommodo. galericulum capiti (τὴν φρενάκην [πρόσθετον κόμην, περιούκα] εἰς τὴν κεφαλὴν) Suet. Oth. 12,2. Ἀπολ.: παρασκευάζω = paro. essedo alveoque adaptatis (παρασκευασθέντος [καὶ τοποθετηθέντος]

κυβευτικοῦ πίνακος ἐπὶ τῆς ἀμάξης) Suet. Claud. 35,5.

ad-aquo 1 (ad aquam ducere), ἄρδιν, ποτίζω (ἐπὶ φυτῶν καὶ ζώων). *Παθητ.*: amygdalas ad aquari Plin. 17,63. ad locum ubi ad aquari (νὰ ποτισθοῦν) iumentum (τὰ ἄχθοφώρα καὶ ὀχηματικά ζῶα) solebat. Suet. Galba 7,5. Ἰδ. [ad]aquor.

a[da]quor 1 (προβλ. ad aquo), ὑδρεύομαι, κάμνω προμήθειαν ὕδατος. Παρὰ Καίσαρι καὶ Τακίτῳ νῦν aquor (ἰ.λ.).

adarca, ae, θ. ἀδάρκη, ἀδάρκης, ἄδαρκος, ἀδάρκης = φ. θαλάσσης, ἄλμυρὸν παράσιτον, ἐπάνθισμα, ἄλως καλαμόχονους, καλαμάχνη (ἀφρὸς τῶν καλάμων) Plin. 16,167. 32,140. Ἰδ. calamochnus.

ad-ârêscō, ruī 3 Ἀμτβ. ξηραίνομαι, ξηρὸς γίγνομαι. Cato agr. 98,1. **ἄ.λ.**

adasia, ae, θ. πρόβατον γενηρὰκὸς ἀρτιγεννησαν. Paul-Fest. p. 12,13. **ἄ.λ.**

Adaspii, òrum, ἄ. λαὸς βιῶν εἰς τὰς ὑπορείας τοῦ Κανκάσου. Iust. 12,5,9.

ad-aucto 1 αὐξάνω (= augeo Non. 75). qui rem summam et patriam nostram adauctavit. Acc. (Aeneadis frg. 14).

1. **adauctus**, ἰ. adaugeo.

2. **adauctus** (ūs), ἀφ. ū, ā. (adaugeo), (ἐπ)αύξησις (πρόδος) = auctus. Lucr. 2,1122. **ἄ.λ.**

ad-augeo, auxī, auctum 2. 1. (ἐπ)αύξω, (προσ)αύξω, (ἐπ)αυξάνω = augeo. semina aquarum (τὰ στοιχεῖα τοῦ ὕδατος) undique adaucta

Lucr. 6,508. navium numerum *b.* Al., naves longas *b.* Afr., pabulum hordeo (τὸν χόρτον κριθῇ) Caes. civ. 3,58,4. quae (sc. adiectio, ἰ.λ.) mediā adaugetur columnā Vitr. 4,3, 10. adauctus est *Garunna flumen* Mel. 3,21. sonus vocis *He, maleficia* haec aliis nefariis (ἀφ. οὐδ. οὐς.) cumulant atque adaugent (ἐπισωρεύουσιν ἐγκλήματα ἐπὶ ἐγκλημάτων) Cic. S. Rosc. 30 (ἰ. κ. Liv. 10,23,6). facti utilitas adaugetur Cic. inv. 2,55. laetitia... adaucta est (ἡϋξήθη) *Plin. paneg. 22,5 (νῦν aucta), crimen *He*, causam (ἀντ. deprimere) *He*, illius modi suspicionem *He* (ἀντ. lēvare *Ci*). duritia adaucta est Ter. Haut. 434. 2. Ἐν ταῖς θυσίαις: προσφέρω πρὸς τιμὴν τινος. *Herculi* decuma adaucta Plaut. Stich. 386.

ad-augēscō 3 (ἐναρκτ. τ. adaugeo), (ἐπ)αυξάνομαι, μεγαθύνομαι, ἐπίδοσιν λαμβάνω, γίνομαι μεγαλύτερος. nam neque adaugescit quicquam neque deperit inde (διότι οὔτε προστίθεται οὔτε ἀπόλλυται, διότι ἡ copia materialis [ἢ ὕλη] δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὴ οὔτε αὐξήσεως οὔτε μειώσεως) Lucr. 2,296. stridor (ἡχώ)... ortus adaugescit scopulorum saepe (ἀφαίρ. τοῦ saepes) = διὰ τῆς ζώνης, τοῦ φράγματος τῶν...) repulsus. Cic. Arat. frg. 3 (= div. 1,13).

adaugmen, inis, οὐ. (adaugeo), (ἐπ)αύξημα, προσαύξημα. Lucr. 6, 614. **ἀ.λ.**

adāxint ἰ. adigo.

ad-bibo, bibi 3. 1. *κνρ.* πίνω πλεόν τοῦ συνήθους, ἐμπίνω (κωθω-

νίζομαι [σβανάρω, γαβαθίζω], κα-
τοινοῦμαι, ὑποπίνω [κουτισοπίνω μέ-
χοι μέθης]). quando adbibero adlu-
diabo: tum sum ridiculus (ὅταν
θὰ πολυπῶ θὰ κάμω πολλὰ ἀστεῖα
[καὶ] τότε γίνομαι γελοιότατος) Plaut.
Stich. 382. ubi adbibit plus pau-
lo... (ὅταν ἔχη πίνει ἓνα ποτῆρι πάρα
πάνω...) Ter. Haut. 220 (πρβλ.
Gell. 2,22,25 quoniam plus paulo
adbibit [ἐπειδὴ ἔχω πίνει ἀνεκτῶς, με-
τρίως]). 2. *μτφρ.* = cupidissime au-
dio ἐνωτίζομαι ἐπιθυμητικῶς [εὐχα-
ρίστως], ἐπιμίπλαμαί τινος, ἐγχαράτ-
τω τι ἐν τῷ νῷ, ἐμβάλλομαί τι εἰς
τὸν νοῦν nunc adbibere (= hauri)
puro pectore verba puer (= dum
puer es = νῦν παῖς (ῶν) ἐνωτίζου
μετὰ ἀγνῆς ψυχῆς τὰ διδάγματά μου)
Hor. ep. 1,2,67 (πρβλ. κ. aure bibere
Hor. c. 2,13,32. auribus illa verba
bibere Ovid. trist. 3,5,14 καὶ λ. de-
vorare). postquam adbibere aures
meae tuae oram orationis (τοὺς
σκοποὺς τοῦ λόγου σου [ἀφοῦ τὰ
αὐτιά μου συνέλαβον τὸ νόημα τῶν
λόγων σου]) Plaut. Mil. 883.

ad-bito 3 (*ad-baeto, ἀρχ. λ. bī-
tere ἢ baetere = ire), προσβαίνω,
προχωρῶ, πλησιάζω. si addites pro-
pius Plaut. Capt. 604. **ἀ.λ.**

→ Τὸ ῥ. bītere, baetere εἶναι σύνη-
θες παρὰ Πλαύτῳ ἐν συνθέσει μετὰ
τῶν προθ. ab- ad- inter- per- καὶ
praeter-.

ad-blatero 1 ἀπολαῶ, φλυαρῶ.
afannas (εἶμαι εἰκαιορορήμων, εἰκαιό-
μυθος, λῆρος, κουφολόγος [φαφλα-
τᾶς]) *Apul. m. 9,10 (νῦν blate-
ro). **ἀ.λ.**

adc-, ī acc-.

adclārassis = adclaraveris, ī. acclaro.

addāx, ācis, ā. ζῶον Ἀφρικῆς κερασφόρον (ἄλλως ἀπὸ τῆς στρέψεως τῶν κεράτων καλούμενον στρεψίκερος, strepsicerōs Plin. 8,214) μετὰ κεράτων κινουμένων ὥσπερ ὧτα (εἶναι τὸ *coudou* [χουδου] τῶν αὐτοχθόνων, ὥσως Antilope Cervicapra) Plin. 11,124.

addecet (ὁ μόνος ἀπαντῶν τύπος): α) κατ' ἔλλειψιν ἀπρμφ.: πρέπει, προσήκει τινί. ut matrem addecet familiās (sc. habere: ὡς ἀρμόζει νὰ ἔχῃ ἡ οἰκοδέσποινα) Plaut. Merc. 415, ἐπ. αὐτ. Persa 220 (sc. scelestum esse). β) μετ' αἰτ. κ. ἀπρμφ.: si decem habeas linguas *te* mutum esse addecet Plaut. Bacch. 128 κ. ἀ., ἐπ. Enn. tr. 257. Publ. Syr. 434. Sen. Oed. 294. *Plaut. Truc. 227. addecet (*cod.* A, condecet *cell.*).

Addēse municipium τῆς Μανριτανίας. Amm. 29,5,28, ἀ.λ.

ad-dēnseo 2 (ἐπι)πυκνῶ. extremi addensent acies (οἱ ἔσχατοι [ἀνδρες αἱ τελευταῖαι σειραὶ στρατιωτῶν] πυκνοῦσι τὰς [προηγούμενας] γραμμάς, σειράς) Verg. A 10,432.

addēnso 1 (ἐπι)πυκνῶ. his... suadelis validum addensat cuneum (εἰς αὐτοὺς τοὺς πειστικoὺς λόγους προσέθετε ἰσχυρὸν ἐπιχείρημα [τοῦ χορήματος]) *Apul. m. 9,18 (νῦν addebat *Luetj.*). Addensari (μεσο-παθητ.) ἐπὶ ὕδατος=πυκνοῦσθαι, πηγνυσθαι. aquam... addensari atque glacies cere Plin. 20,230. — Περὶ τοῦ χωρίου *Verg. A 10,432 ἰ. addenseo.

addice, ī. addīco.

ad-dīco, dīxī, dictum 3 κατάφημι, κατανεύω. Α) (ἐπὶ οἰωνῶν), ἀπολ.: κατάφημι, κατανεύω (ἐγκρίνω, συγκατατίθεμαι, δείκνυμαι ἢ εἶμαι εὐνοϊκός = adprobo, ἀντ. abdīco). cum ei (*Paulo*) pulli... auspicio (ἀφ.) non addixissent Līv. 22,42,8. Fabio auspiciantī ...aves semel atque iterum non addixerunt Līv. 27,16,15. auctus (sc. animo ὁ Γερμανικὸς ἐναθρυνθεὶς) omine (ἐκ τοῦ οἰωνισμοῦ) addicentibus auspiciis vocat contionem (τῶν οἰωνῶν ἐγκρινόντων, εὐνοϊκῶν ὄντων) Tac. ann. 2,14,2. Β) α) *t.t.* τοῦ δικαίου: προσδικάζειν, ἐπιδικάζειν (ἀποφαίνομαι δικαστικῶς). Τὸ addīco εἶναι μία τῶν τριῶν καθιερωμένων λέξεων (do, dīco, addīco Macr. s. 1,16,14. Varr. l. 6,30. Ovid. f. 1,47) τοῦ πραιτωρος ἐν τῇ προκατάρξει τῆς δίκης (litis contestatio) ἐπιτρέποντος τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης (dicere [sc. ius], iudicare ἢ iudices iudicare iubere) ὅθεν addīco = κρίνω ἢ προσκρίνω τινί τι, ἐπιδικάζω. addīcet praetor familiam totam tibi (ὅλον τὸ οἰκετικόν, ὅλους τοὺς δούλους) Plaut. Poen. 186. quin egomet tibi me addico? quid praetore opust? Πλαῦτ. αὐτ. 1361, addictus erat tibi? Cic. Q. Rosc. 41 (Flacc. 48). creditorem (τὸν πιστωτὴν [Φαλίδιον]) debitoribus suis addixisti Cic. Pis. 86 (εἰρων. πρὸς δῆλωνα τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τοῦ χρέους τῶν), ἐπ. Līv. 6,36,12 κ.ἀ. Gell. 20,1, 44. *Μτφρ.* Plaut. Poen. 521. Cic. Quinct. 92. β) δίδωμι (do), δόριζω

iudicem Val. Max. 7,2,4 ἢ arbitrum Sen. ep. 65,2 (πρβλ. καὶ rectorem Amm. 14,7,6). **addictus**, -a οὐσ. ἰ. addictus. **3.** ἐκδίδωμί τινί τι, παραχωρῶ, προσκυρῶ. alqd alicui. ceteros agros XVviris Cic. agr. 2,57. lege (διὰ νόμου) ...omnis erat tibi Achaia, Thessalia, Athenae, cuncta Graecia addicta Cic. Pis. 37. libidini cuiusque nos ...addixit (ἐγκατέλιπεν ἡμᾶς εἰς τὸ ἔλεος, εἰς τὴν διάκρισιν παντὸς Cic. Phil. 5, 33 (πρβλ. ἐπ. Rhet. Her. 4,27,37. Tusc. 2,5). agros omnis -xit deae (ἀνέθηκεν, ἀφιέρωσε) Vell. 2,25,4 πρβλ. κ. Val. Max. 7,7,4, 8,1 damn. 2 (τέλ.). β) alqm alicui rei dicare = προορίζω, σχεδὼν=damnare. addictum feris alitibus atque canibus homicidam Hectorem ('ἀνδροφόνων' Ἑκτορα) Hor. ep. 17,12. gladiator generi mortis addictus (ὁ *Dolabella*) Cic. Phil. 11,16. perpetuae servituti *Caes. g. 7,77,9 (vñv subicere α). capitali supplicio VM, addictus noxio poculo (πιεῖν κώ-νειον) Apul. m. 2,29 (bestiis αὐτ. 10,23). morti (poenae letali, capitalibus suppliciis κατακυροῦσθαι θανάτου). perenni servitio Am. Καὶ ἄνευ τῆς δοτ. τῆς ποινῆς Amm. 28,6,23 κ.ά. Πρβλ. καὶ Macr. s. 5, 19,20. si addixisset eventus (ἐὰν ἡ ἔκβασις ἐδικαίωνε τὴν ἀπαίτησιν). Γ) ἐπὶ δημοπρασίας (κατακηρύττειν), ἀγορᾶς, πωλήσεως. α) προσκυρῶ, κατακυρῶ. addictis iam et venditis decumis Cic. Verr. 1,150. dom. 107. iam addicta (=vendida) atque adducta erat Plaut. Merc. 615. eorum

bona in publicum addicebat (= publicabat τὴν [περι]ουσίαν αὐτῶν ἐδή-μευε, δημοσίαν ἐποίει) Caes. civ. 2, 18,5 (damnatorum civium bona Flor. 2,11,3 πρβλ. Mart. 12,16,1). Τίθεται ἡ τιμή: addicitur opus (κατακυροῦται [ἀνατίθεται τῷ πλειοδότη ἡ ἐργασία] HS DLX milibus (ἀντὶ 560.000 σηστερτίων) Cic. Verr. 1, 144. quanti addictust?: mille (=milibus) nummum (=nummorum) Nov. Atell. 115 (Cic. de or. 2,255). vel minoris pallium -ere placuit (εἰς τὴν χαμηλοτέραν τιμὴν) Petr. 14,4. addixti servum nummis here (χθὲς mille ducentis (εἰς τιμὴν [ἔξευτελι-στικὴν] τῶν 1200 σηστερ.) Mart. 10,31,1 (πρβλ. καὶ 12,16,1) ἐπ. Plin. epist. 7,11,1 κ.ά. ΣΗΜ.: nummo sestertio (Cic. Rab. Post. 45. Quint. 11,3,172, Val. Max. 5,2,7) καὶ ἀπλῶς nummo (Hor. s. 2,5,108) = ἀντὶ σηστερτίου ἥτοι ἀντὶ δόλοῦ, ἀντὶ πάνν μικροῦ ποσοῦ (κν. χάρισμα, τζάμπα πρβλ. ἑλλην. 'τοῦ ἐλαχίστου, τοῦ εὐρόντος, τοῦ τυχόντος'. Μιφρ.: regna addixit pecuniā (ὁ Ἀντώνιος ἀντὶ χρημάτων ἀπεμπόλησε [τῷ Δηϊο-τάρῳ] τὸ βασίλειον τῆς Γαλατίας [ἐν Μ. Ἀσίᾳ] Cic. Phil. 7,15. patriam carosque penates hostibus addixi (ἐπώλησα) Ciris 419. pretio habere addictam fidem (ὑποτιθέμαι, πωλῶ τὴν συνειδησίμ μου) Cic. Verr. 2,78. Πρβλ. ἐπ. Curt. 7,7,8 κ.ά. Δ) Μιφρ.: 1. παραδίδομαι = se tradere ἢ dedere (παραδίδωμι ἑμαυτὸν (ὡς κομματικόν τινος ὁπαδόν), ἀφο-σιοῦμαι τινι. *senatui* semper me addixi (πάντοτε ἐγενόμην ὁπαδὸς τῆς

Σ., πάντοτε ἔσχον τὰ αὐτὰ πρὸς τὴν Σ. φρονήματα) Cic. Planc. 93. huic me... addixi (τῷ στόλῳ ὑμῶν, ὑμῖν... Verg. A 3,652. nullius addictus iurare in verba magistri (εἰς οὐδενὸς διδασκάλου τοὺς λόγους εἶμαι προσκεκολλημένος, δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθῶ τυφλῶς οὐδενὸς τὸ φιλοσοφικὸν σύστημα, εἰς οὐδενὸς φιλοσόφου τὸ ἄρμα εἶμαι προσδεδεμένος· προβλ. τὸ τῶν Πυθαγορείων 'αὐτός, ἔφα') Hor. ep. 1,1,14 (προβλ. Quint. 3,1,22: neque me... cuiusquam sectae [φιλοσοφικῇ αἵρέσει]... addixi). prasinæ factioni (τοῖς πρασίνοις ἢ τῷ πρασίῳ [sc. μέρει]) Suet. Cal. 55,7. animum alicui (ἀφοσιοῦμαι τινι) Sen. rh., domino corpora animasque addicimus (θυσιάζομεν τὰ σώματα καὶ τὴν ζωὴν [ὥσπερ οἱ μονομάχοι]) Petr. 117,5. **2.** ἀποδίδω (λέγω ὅτι ἀνήκουν, ὅτι εἶναι τινος = attribuo. istae (sc. fabulae αἱ αὐθεντικαὶ κωμωδία) et quae scriptae a Plauto non videntur et nomini eius addicuntur (καὶ αἱ ὑποβολμαῖαι καὶ ὁμῶς ἀποδιδόμεναι εἰς αὐτὸν... [ὑπῆρξαν ἔργα ἀρχαίων ποιητῶν]) Gell. 3, 3,15 (προβλ. Quint. 10,1,70).

→ Ἀρχ. προστ. addice Plaut. Poen. 498. Περκμ.: addixti (= addixisti) Mart. ἔ.ἀ.

addictio, ōnis, θ. (addico), προσκίρωσις, πρόσκρισις Γλωσσ., *l.t.* τοῦ δικαίου. ἢ (ὑπὸ τοῦ πραιτωροῦ) ἐπιδίκασις εἰς τινα πράγματός τινος. in iure dicundo (l. addico B α) bonorum possessionumque... addictio et condonatio (εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν

δικαιονομίαν [τὴν ἀπονομὴν δικαιοσύνης] ἐπιδίκασις καὶ δωρεὰ τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν κτήσεων) Cic. Verr. I 1,12.

addictus, ī, ā. (addico). **1.** ὁ δι' ὀφειλὴν χρέους δοῦλος, διαφέρων τοῦ servus, καθότι ἀπελευθερούμενος ἐγένετο πάλιν ingenuus διατηρῶν τὸ nomen cognomen καὶ τὴν tribus (ἐνῶ ὁ servus ἀπελευθερούμενος ἐγένετο libertus ἔξ οὗ οἱ libertini [l.λλ.]). ducite nos quo iubet tanquam quidem addictos Plaut. Bacch. 1205. Poen. 832. Varr. l. 6,61. Gell. 3,3,14. Liv. 6,39,12. Sen. ben. 3,8,2 κ.ἀ. (l. addico B β τέλ.). **addicta**, ae, θ. δοῦλη. Quint. 3,6,25. **2.** τίτλος ἀπολεσθείσης κωμωδίας τοῦ Πλαύτου. Varr. ἔ.ἀ. Gell. ἔ.ἀ.

Addiris, is (αἰτ. -im), ā. Δύρις (Στράβ. 17,825), ὄρος τῆς ΒΔ. Ἀφρικῆς ἐν Γαιτουλίᾳ. Οὕτω ὠνομάζετο ὁ Ἀτλας ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν αὐτοχθόνων. *Plin. 5,13 (nūn ad Dirim [l.λ.]).

ad-disco, didici 3 **1.** μαθηθῆναι συμπληρωματικῶς (προσθέτω εἰς τὰ μεμαθημένα καὶ ἄλλα), προσμαθηθῆναι. alqd Ci. se cotidie aliquid addiscentem dicit senem fieri (= senescere [ὁ Σόλων] λέγει 'γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος') Cic. Cat. 26. 50 (Val. Max. 8, 7 ext. 14. Plin. ep. 5,23,1). Cic. de or. 3,86. Ovid. am. 2,5,56. Plin. 2,117. sermonem Germanicum Suet. Cal. 47,1. **2.** μαθηθῆναι = disco. multum malitiae Plin. ep. 2,3,5. iustitia cognitione iuris addiscitur Plin. Paneg. 3,19.

*Iust. 2,3,13 (vñ didicisset ἀφοῦ ἔμαθεν, ἀφοῦ ἐνόησε). Μετ' ἀπρμφ. : μανθάνω (νὰ κάμνω τι). addidici regimen... carinae flectere (ἔμαθον νὰ διευθύνω τὸ πηδάλιον) Ovid. m. 3,592. Μετ' ἀναφ. προτάσ. : quo celerius quod ignorat addiscat Col. 1 prol. 12.

additamentum, ἱ, οὖ. (addo), προσθήκη, τὸ προστιθέμενον. Μετὰ γεν. : additamento pretii laetus Apul. m. 9,6. *philosophia*... erit ultimum vitae... additamentum? (ἡ φιλοσ. θὰ εἶναι τὸ τελευταῖον συμπλήρωμα τοῦ βίου;) Sen. ep. 17,8. Ligus... additamentum inimicorum meorum (ὁ Ἀ... ὅστις προστίθεται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐχθρῶν μου) Cic. Sest. 68. Ἀπολ. : Apul. Socr. 20,165. Macr. somn. 2,1,25. Paul. F. 132,10.

additio, ὄνις, θ. (addo). **1.** ἡ πρᾶξις τοῦ προστιθέναι, προσθήκη (ἀντ. demtio). litterarum (γραμμάτων) Varr. l. 5,6. verbi Aquila rh. p. 37,1. **2.** χρῆσις, χρησιμοποίησις (ἀντ. abiectio). figurarum (σχημάτων λέξεως) additio et abiectio est Quint. 9,3,18 Bonn. (figurarum (priore dico) et adiectio est illa, quae... ἔκδ. *Raderm.*).

addixi, ἱ. addico τέλ.

ad-do, didī, ditum 3 (§ 6 κ. § 71) (παρα)τίθημι, προστίθημι (προσθέτω). **I.** Α. κυρίως. neve aurum addito (πρστικτ. νὰ μὴ θέτῃ τις ἀντικείμενα ἐκ χρυσοῦ [ἐν ταφῇ νεκροῦ]) Cic. leg. 2,60. flores et cumulos frugum (ἐπὶ τῶν βωμῶν) Stat. Th. 8,302. aquam (ἐπιχέω) Plin. 34,165.

praesidia (συναθροίζω στρατιωτ. δυνάμεις) Sall. Cat. 50,4. stipatores (δορυφόρους) Tac. ann. 11,16,3. additi collegae (τῷ Καμίλλῳ) A. et L. Postumii Liv. 6,22,5. Μετ' αἰτ. κατηγορ. : Verg. A 9,762 κ.ἄ. Ali cui καὶ alicui rei alqm : cui me custodem addiderat Plaut. Capt. 708. Aeneae sese addiderat socium Verg. A 6,170 (avo comitem sese αἰτ. 677). nec Teucris addita Iuno usquam aberit (δυσμενῶς ἢ ἐθελέχθως ἔχουσα τοῖς Τρωσὶν Ἥρα; πρβλ. Σοφ. Αἴ. 610 συνέσεται ἔφεδρος) Verg. A 6,90. quibus addimur (= addimus nos) armis? Val. Fl. 5,285. adde me comitem tuis sceleribus Sen. Herc. O. 953. nomen gloriamque sibi addidere (ἀπέκτησαν ὄνομα καὶ φήμην) Sall. Iug. 18,12. addit frena feris (= equis κέλῃσι) Verg. A 5,818 (καὶ μτφρ. frena viro Sil. 12,695. vatibus -ere calcar (παροτρύνω τοὺς ποιητὰς [εἰς πνευματ. παραγωγικότητα]) Hor. epist. 2,1,217 (ὥς πρὸς τὴν ἔννοιαν πρβλ. Cic. Tusc. 1,4 honos alit artes καὶ Sen. ep. 102,16. laus alit artes). pedibus timor addidit alas Sil. 8,224.— Μετὰ διπλῆς δοτ. : custodiae Pisoni additus Tac. h. 1, 43. Πρμ. : addidisti calcaria sponte currenti (ἀφ' ἑαυτοῦ μετὰ σπουδῆς ἐκκινήσαντι; πρβλ. Ὀμηρ. Η 293 : τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις;) Plin. ep. 1,8,1. adde poemata (τὴν μανίαν τοῦ στιχορρεῖν *furorem poeticum*) nunc, hoc est, oleum adde camīno (τ.ἔ. στιχοῦργει, δηλ. ῥίπτει ἔλαιον εἰς τὸ πῦρ [λάδι στὴ φωτιά]).

πρβλ. ἐλαίῳ πῦρ σβεννύεις Πλούτ. Παροιμ. 22. πίτηρ καὶ ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύναι Λουκ. Τιμ. 44) Hor. s. 2,3,321 (ιδ. αὐτ. 276 ignem gladio scrutare [πρβλ. 'πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν' Πυθαγ.] ἀντ. flammae aquam Tib. 2,4,42' πρβλ. Cic. Mur. 51 τέλ.). — Alqd alicui rei καὶ ad alqd: montibus addita Roma (ἐπὶ λόφων ἱδρυμένη) Prop. 4,4,35 κ.ἄ. stercus ad radicem (sc. arboris) addere Cato agr. 7,2. — ad alqm. Paul. F. 13,15. — in alqd: oleum in metretam (μετρητήν) Cato agr. 119 tit. pomum in os Plin. 23,110. discordes -ere in arma manūs (δίδω παρέχω ὅπλα εἰς χεῖρας ἐχθρικός, ἐχθρῶν) Ovid. am. 3,8,48 (adde manūs in vincla meas αὐτ. 1,7,1. ars 2,672. f. 3,306). in honorem Tac. ann. 13,18,4 (πρὸς δῆλωσιν σκοποῦ). Μετὰ δοτ.: crocodilīs... additā in os (εἰς τὸ χαῖνον στόμα) clavā (ῥοπάλου) Plin. 8,93. circum capita (sc. vitium) addito (θές) stercus Cato agr. 33,3. iuxta rimam (sc. ossis) foramina (ὀπαί, ἀνοίγματα) addenda sunt Cels. 8,4 p. 336. B) *μιφέρω*: ἐπιφέρω, ἐμβάλλω = affero, inicio alqd alicui: lassitudinem verba tua mihi addunt Plaut. Merc. 157. timidis virtutem (ἀνδρείαν, θάρρος) verba adderent Sall. Iug. 85,4 (ἀντ. strenui οἱ γενναῖοι). morbi excusationi (εἰς πρόφασιν ἀσθενείας, εἰς τοὺς προφασισμένους νόσον) poena addita est (ἐπεβλήθη) Cic. Mur. 47. at trahere (sc. res) atque moras tantis licet addere rebus (ἀλλὰ ἐπιτρέπεται νὰ παρεκλύσω

[νὰ τραινάρω τὰ πράγματα] καὶ νὰ ἐπιβραδύνω [οὕτω], νὰ ἀναβάλω εἰς ἄλλον χρόνον τὰ μεγάλα γεγονότα) Verg. A 7, 315 κ.ἄ. ΣΗΜ.: Μετ' ἀπρμφ.: ille viris pila et ferro circumdare pectus addiderat (= addocēre' εἶχε προσδιδάξει, εἶχεν ἐπὶ πλέον διδάξει [τοὺς εἶχε μάθει] νὰ...) Sil. 8,547. II. (ἐπὶ αὐξήσεως). A) γεν. προσδίδωμι (δίδω ἐπὶ πλέον, δίδω πρὸς τοῦτοις, προσθέτω) κττ. α) διὰ προθέσεως: alqm. ad pristinum numerum duos augures addidit Cic. rep. 2,26. Liv. 21, 22,3 κ.ἄ. β) alqd (συγκεκρι.): Cic. Verr. 3,148 τέλ. Nep. Them. 7,8 (Liv. 22,27,13) κ.ἄ. Alqd (ἀπρμφ.): Plaut. Trin. 385. Cic. ep. 13,18,2. Caecil. com. 125. ad metum dedecus Liv. 1,58,4. paucos sibi dies ad dictaturam gerendam Cic. off. 3,112 (σκοπός). ad exercitum in supplementum (σκοπός, πρὸς...) addita auxilia Liv. 42,35,6. — Ἐπίσης τίθενται προθ.: praeter Vr. praeterquam Te Vr L. super Pl Ml. inter Pl. post Pl² καὶ ἐπιρρήματα: π.χ. huc C. — Μετὰ δοτ.: his (sc. mulionibus) paucos addit equites C. his addit Amastrum V, periturae Troiae teque tuosque V, dis adde tuis (= refer in numerum deorum) O (πρβλ. deorum numero Pl). Caesarem virtus addidit asrris Ovid. Pont. 4,8,63. Asiam Aegypti finibus Ca, sceleri scelus L, pluteos vallo C, principi limo (τῷ πρώτῳ πληρῷ) πρβλ. Trag. graec. frg. 441 N) particulam Hor. c. 1,16,14. β)

ἀνευ ἀντικ. (ἐν τῇ ἀριθμητικῇ) addendo deducendoque videre quae reliqui summa fiat (προσθέτοντες καὶ ἀφαιροῦντες νὰ βλέπωμεν [ὥς κάμνουν καὶ οἱ λογισταὶ] πόσον εἶναι τὸ ὑπόλοιπον) Cic. off. 1,59. Att. 15, 11,4. Cato agr. 89. Liv. 8,17,11. — B) προστίθῃμι διὰ λόγου ἢ γραφῆς (ἀντ. dedūco ἀφαιρῶ). 1. μετ' ὀνόμ. ἢ ἀντων.: si quid addidero amplius Plaut. Trin. 854. (Ter. Andr. 860. Cic. Tull. 24). verbum... adde (εἰπὲ) unum Plaut. Rud. 1007 (Cic. top. 29). nihil verbi... addam Hor. s. 2, 3,42 (verbum non amplius addam ἀντ. 1,1,121). additur etiam descriptio Cic. top. 83. addam urbes Asiae domitas Verg. g. 3,30. dixit additque miraculum Plin. 17,37. addam illud etiam Cic. epist. 5,2,9 (Plin. ep. 10,110,2) κ.ἄ.ἄ. Ἐπίσης μετὰ προσθ. ἢ ἐπιρρ.: ad (= ea *L* ἢ haec *Ci*, ἢ hoc *S*, legem *Ci L G*, huc *Ci C*, eodem *Ci*. Μετὰ δοτ.: laudes annalibus Prop. 3,1,15. verbis haec insuper Verg. A 9,107 (ἀντ. 6,854) κ.ἄ.ἄ. Σύντ.: α) αἰτ. μετ' ἀπρμφ.: mercator hoc addebat... se audisse Ter. Eun. 114. Cic. Mil. 96. Lael. 50 κ.ἄ. Caes. g. 7,1,2. β) μετὰ τοῦ quod: addam quod habes... uxorem Ter. Phorm. 168. Gell. 16,8,16. Amm. 14,7,12. γ) μετὰ τοῦ ut, ne: Cic. Verr. 2,164. Caes. civ. 1,87,1. Cic. Att. 7,26,2. Tac. ann. 3,69,1 κ.ἄ. δ) μετὰ ὁρθοῦ λόγου: Cic. Sull. 34. Rab. Post. 31. quod lex addit 'neve urito'. illud addit 'non possidebat' Cic. Caec. 92. addit et illud (τάδε τὰ ἐξῆς) 'ni tua custodis, avi-

dus iam haec auferet heres' (προσθέτει καὶ τοῦτο 'ἐὰν μὴ φυλάτῃς [ὁ ἴδιος] τὰ χρήματά σου, ὁ ἄπληστος κληρονόμος ἤδη [ἀπὸ τῶρα] θὰ ἀποκομίσῃ) Hor. s. 2,3,150. pater Anchises... haec mirantibus (κυρ. τῷ Αἰνεία μετὰ τῆς Σιβύλλης) addit 'aspice ut...') Verg. A 6,854. ε) μετὰ ἐρωτημ. προστ.: Plaut. Most. 184. Varr. Men. 178. Tac. ann. 6,13,1. Ovid. m. 4,787. Ἐντεῦθεν = προστίθῃμι (προσθέτω διὰ τοῦ νοῦ) 'κυρίως ἐπικρατεῖ ὁ τύπος a d d e (προσκαταρτίθμῃσον, λογάριασε βάλε μὲ τὸ νοῦ σου). adde soloecismo(ν) (γεν. πλθ.) genera atque vocabula centum Lucil. 1181a (1100 *M*). Verg. g. 2,155. Cic. off. 2,14, ἐπ. *Lu H Pr. O* κ.ἄ.: Ἡκιστα συνήθης ὁ πλθ. addite. Cic. Phil. 13,3 (μόνον ἐνταῦθα). adde... adde... adde Cic. Phil. 11,23. Ἐπίσης adde huc ἢ eodem *Ci*, adde quod + ὄριστ. Lucr. 4,1121. Hor. s. 2,7,111. adde super (= insuper πρὸς τοῖς εἰρημένους, ἀκόμη ἐν [οὐχὶ ὀλιγώτερον σπουδαῖον...]) Hor. s. ἔ.ἄ. 78. κ.ἄ. adde huc quod + ὄριστ.: Acc. trag. 209. Cic. epist. 10,31,4. Hor. s. 1,2,83. Σύντ.: αἰτ. + ἀπρμφ.: non ad haec addebant non [ex] concursu... dimicatum (sc. esse)... si bique... attulisse Caes. civ. 3,72,3. — III. προστίθῃμι (ἐν τῇ σημ. τοῦ τοῦ αὐξάνειν τι = *augere*). luna alit ostrea et implet echinos (τὰ φᾶ τῶν θαλαττιῶν ἐχίνων) muribu' fibras et iecur (τοὺς λοβοὺς τοῦ ἥπατος τῶν μυῶν) addit Lucil 1062f (1201 *M*. [σελ. 381] πρβλ. Ἀντιγόνου Ἰστορ.

παράδ. συναγωγὴν [= Paradoxogr. Gr. 90·91 W] CXXIV 136. Cic. div. 2,33. Plin. 11,196 καὶ 2,109 κ.ά. Isid. or. 12,6,48). *Μιτρο.*: addidere vivendi pretia (ἡϋξῆσαν τὸν τιμάρτιμον [τὸ κῶστος τῆς ζωῆς]) *deliciae et luxus* Plin. 22,14.

→ **Αρχαῖκ.*: *addues* = *addideris* Paul. F. 27,4 (Plaut. frg. inc. 68. <ad> u i n t Plaut. Aul. frg. 5. *aduit* = *addiderit* Fest. 246,11. *adduitor* = *additur* Lex. XII tab. X 7 *Schoell* (καὶ παρὰ Plin. 21,7 *duitor*).

ad-doceo (προσ)διδάσκω, ἀντ. *addisco* (προσ)μανθάνω. *Aliquid: quid non ebrietas dissignat? ... sollicitis animis onus eximit, addocet artis* (τί δὲν διευθετεῖ [κάννει, κανονίζει, ἀποδεσμεύει, εἰς τί δὲν θέτει τὴν σφραγιδά της] ἡ μέθη; ... ἀφαιρεῖ τὸ βάρος [τὸν ἐφιάλτην, τὸν βραχνᾶ τῶν ἀνησυχιῶν] ἀπὸ τὸν πολυμέριμον, διδάσκει ἐπὶ πλέον τέχνας [τ.ἔ. εὐγλωττίαν καὶ ποιητικὸν οἶστορον]) Hor. epist. 1,5,8. **ἀ.λ.**

addormisco (ἐναρκτ., *ad* κ. *dormio*) κοιμῶμαι (ὀλίγον ἢ ἐλαφρῶς, ἀποκοιμίζομαι) Suet. Claud. 8,1.

Addua, ae, ἄ. (*Adua Ta*). **Αδούας*, **Αδούας* (νῦν *Adda*), ποταμὸς πηγάζων ἐκ τῶν (**Ραιτικῶν*) **Αλπεων* καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Πάδον παρὰ τὴν Κρεμόνην. Plin. 2,224 κ.ά. Tac. h. 2,40 (*Arda Valm.*).

addubitatio, ōnis, θ. (*addubitō*). *t.t.* *ἐήτορ*. **διαπόρησις* **ἀπορήσις* **ἀπορία*, ἀμφιβολία = *dubitatio*. Macr. s. 4,6,11. **Id.* *addubito*.

ad-dubito 1 ἀμφιβάλλω (ῥέπω,

κλίνω εἰς ἀμφιβολίαν). Cic. off. 3,18. *addubitato augurio* (τοῦ οἰωνοῦ θεωρηθέντος [κριθέντος] ἀμφιβόλου) Cic. div. 1,105. *re addubitata* (τοῦ πράγματος ἀμφιβόλου ὄντος, ἐν ἀναποφασίστῳ καταστάσει) Cic. off. 1, 83 (ἀντ. *re explicata*). Μετὰ προθ.: *id, de quo Panaetium -are dicebant* Cic. nat. d. 2,118. **Απροσώπως*: α) *addubitatum* (*sc. est a senatu*) *quod... adseveraverant* (ἡ Σ. ἀμφέβαλεν [ἔμεινε σκεπτική...]) Tac. ann. 4,55,5. β) μετὰ προθ.: Liv. 2, 4,7. — Μετὰ δοτ.: *si dicto meo addubitaris* (ἐὰν ἀμφιβάλῃς περὶ τῆς διαβεβαιώσεώς μου) Macr. s. 7,12, 10. — Σύντ.: α) μετὰ τῶν ἐρωτημ.: *-avit num... esset* Cic. epist. 7, 32,1. Nep. Con. 5,4. *an hoc... necne sit* Hor. s. 1,4,124. *an...* Liv. 8,10,1. ἐπ. Curt. 10,9,14. Plin. ep. 10,118,1. β) μετ' αὐτ. + ἀπρμφ.: Liv. 10,19,13. γ) μετ' ἀπρμφ. = *cunctari, dubitare* = *διστάζω*. *nec... tonsis aptare lacertos addubitat* (*Ausonius*) Sil. 14,358.

addūce, ἀρχ. προστ. πρὸ φων. (Plaut. As. 355. Stich. 151. Rud. 175 ἢ τοῦ h (Plaut. Truc. 531) ἢ πρὸ συμφ. (Plaut. Pers. 158 κ.ά.), ἐπίσης ἐν τέλει σίχου (Ter. Phorm. 309). **Id.* *adduco* *τέλ.*

addūco, dūxī, ductum 3. **Ι.** κυρ. Α) (προσ)άγω πρὸς τινα ἢ εἰς τινα τόπον. *erum...*, *Demaenetum* Plaut. As. 354 κ.ά. *Bacchidem* Ter. Haut. 311 κ.ά. *monogrammi* (οὓς *sc. homines*) *quinque adducti* (πέντε *homines macie pertenuis ac decolores* σκελετώδεις καὶ ὠχροὶ *Non.* 37,11)

Lncil. 628 (725 *M* πρβλ. κ. αὐτ. 59). medicum Varr. r. 1,69,3. tonsores αὐτ. 2,11,10 (Plin. 7,211). servos (testes, copias, exercitum, psaltiriam, κλπ.) *Ci*, legiones *C S*, quas Maecenas adduxerat umbras (κατηγ. sc. ut umbras [πρβλ. ἐπιστ. 1, 5,28] ὡς 'σκιᾶς', ἀπροσκλήτους) Hor. s. 2,8,22. ἐπ. Liv. 21,38,4 κ.ἄ.ἄ. ante meos oculos adducitur advena paelex (ἡ ξένη παλλακίς [ἡ 'Ιόλη]) Ovid. ep. 9,121 (Plaut. Rud. 1047). quam Bacchis secum (μεθ' ἑαυτῆς) adduxit Ter. Haut. 654. adduce testis tecum Plaut. Poen. 424. Cic. Phil. 5,5. Caes. civ. 1,56,3. asinos...equos *Vr.*, hostias *Ci*, victimas *L*, equum (iumenta) *Cu* κ.ἄ. classes *Ci*, naves *Ci*, *L*. Vulcanum (μυμ. = ignem) Plaut. Rud. 761. aquam (ἄγειν, ὀχετεύειν ὕδωρ [δι' ὕδραγωγοῦ]) *Vr L Pl*, greges *anthiarum* (τῶν ἀγελαιῶν ἀνθίων, τῶν αὐλωπιῶν?) Plin. 9,181. ista enim me res adducebat Cic. Att. 13, 33,4 (adduxerant eum duae... res Liv. 45,19,3. Verg. A 10,379) πρβλ. καὶ τὸ διδασκαλικὸν χωρίον Sen. dial. 11,6,2. — Ἄγω τινὰ παρὰ τὴν θέλησίν του (αἰχμαλώτον, ὄμηρον) πρὸς τινα. α) αλqm *Ci C L Cu* κ.ἄ. reum *Ci*. β) ἄγω, φέρω τι εἷς τι. Μετὰ προθ.: ad (Lucil., *Ci C L* κ.ἄ.) ad alii (= alius) dei aram hostiam Varr. r. 1,2,19. in: scortum (amicam intro) in aedis *P*, ad urbem vel in urbem (εἰς τὴν 'Ρώμην ἢ μᾶλλον ἐναντίον τῆς 'Ρώμης) Cic. Phil. 5,22. Tull. 18. in Italiam (in Graeciam) *L*, in Atrebatum fines legio-

nem *C*, Thybridis adduxit... ad ostia puppim Sil. 17,15. — Διὰ βίας (προσάγω: eos (sc. obsides) in continentem *C* (certum numerum militum *C*), captivos in regiam *Cu*, inimicum in iudicium *He*, quae (sc. soror Horatii) ne adducta quidem sit in iudicium Cic. inv. 2,82. adducta res (ἡ ὑπόθεσις ἤχθῃ) in iudicium est *Ci*. γ) αλqm ad αλqm: *P Te Ci C N L*. Μετ' ἄλλων προθ.: exercitum contra populum Romanum *Ci*, copias contra Caesarem *b. Afr.* — Μετὰ βίας προσάγω: ad *Verrem Xenonem* Cic. Verr. 3,55. obsides ad se adduci iubet Caes. g. 4,18,3. captivi ad tribunus *L*, Persen (τὸν Περσέα) *VM*. — Μετ' ὀνόμ. πόλεως: Gillo... Carthaginienses Romam adduxit Liv. 30,21,12. legiones... (naves) Massiliam Caes. civ. 1,36,45. Venusiam (Tarracōnem) exercitum *L*. Ἐπίσης μετὰ τοῦ domum (εἰς τὸν οἶκον) *P Te*, αλqm ad me domum *P Ci*. ΣΗΜ.: Chīae (ἐπιθ.) telluris ad oras applicor et dextris adducor littora remis (= duxor ad littora τῆς Χίου, διὰ δεξιῶν κωπῶν [διὰ κ. φερουσῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, κωπηλατιῶν πρὸς τὰ δεξιὰ, ἔχων τὴν Χίον πρὸς τὰ δεξιὰ μου] Ovid. m. 3,598. Μετὰ δοτ. τόπου: virgo (sc. Pythia) vastis adducta cavernis (εἰς τὰ ἀχανῆ σπήλαια) Luc. 5,162. Ticīni iuvenem ripis Sil. 7,30. — Μετὰ δοτ. (*commodi*), αλqm: Plaut. Men. 798. Ter. Hec. 770. Cic. de or. 2,131. Nep. Dion 4. *Πρμ.*: nos tibi polumbem ad aream usque adduxi-

mus (σοῦ ἐφέραμεν τὴν περιστεράν μέχρι τῆς ἄλλω [τόπου θήρας πτηνῶν], τ.ἔ. παρέσχόμεν εἰς σὲ λαμπράν εὐκαιρίαν) Plaut. Poen. 676. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ποῦ; (huc *P Te Ta*, istuc *Ci*, eo *Te Ci L*, illo *Se*). Εἰς τὴν ἐρώτησιν πόθεν; (a+ἀφ. π.χ. a foro κ.τ.τ. *P Ci L*. ab Roma, a Thyreō, ab Elaea, a Veiis *L*, ab Harpalo *Cu*. ex: ex Italia, ex Asia, ex portu *C*, ex Graecia *Cu*, ex hibernis *L*. Μετ' ἀφαρ. πόλεως: Lilybaeo *Ci*, Alexandriā *C Ta Vr. l*. Μετ' ἐπιφρ.: inde *L*, undique *Pe*. — Πρὸς δῆλωσιν τοῦ σκοποῦ: α) integros (= recentes) subsidio (δοτ. εἰς ἐνίσχυσιν) Caes. g. 7,87,2. β) μετὰ προθ.: ad prandium *P*, ad bellum gerendum *b*. *Afr.* κ.ἄ., in supplementum *L*, praesidii causā *L* (in praesidium *VM*). γ) eā gratiā... nē... (πρὸς τοιοῦτον σκοπὸν...) Ter. Haut. 768. δ) μετ' ἀναφ. τελ. προτ.: Ter. Andr. 892. Plaut. As. 85. (ideo) ...ut *Ci*, ε) ut... *Te L*. ζ) μετὰ γερονδίζου: cum Polyxene esset adducta tumulo Achillis immolanda Sen. contr. exc. 9,5. B) προσαρμόζω, προσπελάζω, καταφέρω. adducta clava trinōdis ter quater adversi sedit in ore viri (τὸ ὀζῶδες ὄρπαλον [τοῦ Ἡρακλέους] τρεῖς καὶ τετράκις κατηνέχθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀντιπάλου [Ἀχελώου]) Ovid. trist. 1,575. adductā collum (*accus. graec.*) percussā securi vicitimā (τὸ θῦμα πληγὴν τὸν τράχηλον διὰ τοῦ κραδαιομένου πελέκειος) Ovid. trist. 4,2,5. musta sub adducto si pede nulla fluent (ἐὰν μὴ

τὸ γλεῦκος [*δ* μουστος] ρεῖσῃ ὑπὸ τὸν πόδα ὅστις πατεῖ) Ovid. Pont. 2,9,32. Πρβλ. κ. Stat. Th. 7,593. Γ) ἄγω (ἔλκω) πρὸς ἐμαυτὸν = attraho. α) ramulum (ἀντ. remittere) Cic. div. 1,123 (ramum Ovid. Pont. 3,5,19). adducta... funibus arbor corrui (ἡ δρυς διὰ σχοινίων ἔλκομένη [καταπίπτει]) Ovid. m. 8,777. ostium cellae (σύρω πρὸς ἐμαυτὸν, κλείω τὴν θύραν...) Petr. 94,7 (ἀντ. reseratis foribus αὐτ. 94,8). parvis adduxit colla lacertis (lac. = brachiis) Ovid. m. 6,625 ([ὁ υἱὸς] εἰλκυσε πρὸς ἑαυτὸν τὸν τράχηλον, περιέλαβε διὰ τῶν βραχιόνων τον τὸν τράχ. τῆς μητρὸς του, ἐνηγαλίσθη τὴν μητέρα του. Πρβλ. κ. Ovid. ars 1,231). lacertum (Ovid. m. 9,402 ἐπὶ ἀκοντιστοῦ) ἢ lacertos (ἐπὶ τῶν κωπηλατῶν) adducere (αὐτ. 8,28. Verg. A 5,141). adductis sonuerunt pectora palmis (τὸ στήθος [τῆς Μηδείας] ἀντηρεῖ ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν χειρῶν τῆς, διὰ τῆς στεφνοτυπίας) Ovid. ep. 10,15 (πρβλ. simul adductis percussa ad pectora palmis Sil. 11,489. nos... adductos intus agemus equos (τὴν ξυνωρίδα = θὰ συγκρατήσωμεν διὰ τοῦ χαλινοῦ τοὺς ἵππους ἐντὸς τῆς τροχιάς, εἰς καμπύλην ἀκτίνας ὅσον τὸ δυνατόν μικροτέρας) Ovid. f. 6, 586. β) (ἐν)τεινῶ (τεντώνω) = con-tendo (πρβλ. Cic. Tusc. 2,57). fundam... ter adductā circum caput egit habenā (τοῦ ἱμάντος [τῆς σφενδόνης]) Verg. A 9,583. adducto arcu (τοῦ τόξου τανυσθέντος) Verg. A 5, 507. (adducta sagitta αὐτ. 9,629).

viderat adducto flectentem cornua
 nervo (εἶχεν ἴδει κάμπιοντα τὰ δύο
 ἄκρα τοῦ τόξου του ἐλκυσθείσης τῆς
 νευρᾶς πρὸς τὸ στήθος) Ovid. m. 1,
 455. 8,357 (πρβλ. αὐτ. 581 sinuato
 arcu). fundam ter adductā circum
 caput egit habenā (τρὶς περὶ τὴν
 κεφαλὴν περιστρέψας ἐσφενδόνησε)
 Verg. A 9,583 (ἰ. ἀνωτ.). sic ait (ὁ
 Τύρρον) adductisque amens subsis-
 tit habenis (καὶ σταματᾷ ἐν ταραχῇ
 σύρας τὰς ἡνίας πρὸς τὸ στήθος του)
 Verg. A 12,622. lorum *L*, πρβλ. καὶ
 Verg. A 5,141 κ.ἄ. — *Μιτρ.*: quas
 (*sc. habenas amicitiae*) vel adducas,
 cum velis (κατὰ βούλησιν), vel re-
 mittas Cic. Cael. 45. Μετὰ τῆς προθ.
 ad: Plaut. As. 304. in: Cels. 6,
 18,8. Δ) ὀντιδῶ = contrahō. sitis
 miseros adduxerat artūs (ἡ [ἐκ τοῦ
 πυρετοῦ] δίψα εἶχε ὀντιδῶσει τὰ μέλη)
 Verg. g. 3,483 (πρβλ. Ovid. ep. 11,
 27 macies [ἡ ἰσχνότης, ἡ ἀδυναμία]
 adduxerat artūs καὶ Ovid. m. 3,
 397 adducit cutem (ὀντιδοῖ τὸ δέρ-
 μα, [τοῦ κάνει ὀντιδῆς ἡ] macies
 πρβλ. καὶ Luc. 4,287 ossa nondum
 adduxēre cutim). frontem (ἀνασπᾶν
 τὸ μέτωπον, σκυθρωπάζειν = con-
 trahere, ἀντ. explicare, solve-
 re, remittere) Sen. ben. 1,1,5 (πρβλ.
 αὐτ. 6,4,6 vultum -ere συστέλλειν,
 συνάγειν, συνέλκειν τὰς ὀφρῦς, συνο-
 φρουοῦμαι [κατσουφιάζω] καὶ epist.
 57,4 vultum = συσπῶ τὰ χαρακτη-
 ριστικὰ τοῦ προσώπου μου [εἰς ἐν-
 δεῖξιν λύπης], τὰς ὀφρῦς ἀνασπᾶν ἢ
 ἐπαίρειν ἐπίσης πρβλ. Suet. Tib.
 68,3. II. *μιτρ.* A) ἐπάγω, ἐπιφέρω,
 προξενῶ. adduxere sitim (ἐπιθυμίαν

τοῦ πίνειν) tempora (ἡ ἐποχὴ) Hor.
 c. 4,12,13. opella forensis (αἱ τυπι-
 καὶ ἀσχολῖαι [ἡ ρουτίνα τοῦ forum])
 adducit febris (ἐπάγεται πυρετοῦς,
 νόσους) Hor. ep. 1,7,8. hiems fri-
 gora Sen. ep. 107,7. Calpurnius...
 adduxit formulam (ἐπήγαγε [ἔθεσε]
 τύπον ἐρωτήματος) Val. Max. 8,2,1.
 ona noctuae (γλαυκὸς). . data (λαμ-
 βανόμενα) in vino taedium eius ad-
 ducunt (προξενοῦσιν ἀηδῖαν τούτου)
 Plin. 30,145. Μετὰ προθ. καὶ ἐπιρρ.:
 deus... vetat inceptos olim... iam-
 bos (τὸ ὄλον βιβλίον τῶν ἐπωδῶν)
 ad umbilicum -ere (ἐπὶ τέλος ἄγειν
 νὰ φέρω εἰς πέρας, νὰ τελειώσω ἐντε-
 λῶς, κατὰ λέξιν νὰ τοὺς φθάσω εἰς
 τὸν ὀμφαλὸν τοῦ κυλίνδρου) Hor.
 ep. 14,7 (πρβλ. Mart. 4,89,2 per-
 venimus usque ad umbilicos καὶ
 1,67,11). B) προκαλῶ Sen. ep. 11,7.
 illa (*sc. vox ὁ τόνος ἐκεῖνος τῆς φω-
 νῆς*) animum adducit (ἐπισύρει τὴν
 προσοχὴν), hic (*sc. crepitus αὐτοῦς
 ὁ θόρυβος*) tantum aures implet
 (πληροῖ μόνον τὰ ὦτα) αὐτ. 56,4.
 Μετὰ προθ.: qui (*sc. dolor*) recens
 (ὅταν εἶναι πρόσφατος) consolato-
 rem... et aliquos ad se adducit (καὶ
 ἐπισπᾶται [ἐπισύρει εἰς] τὴν συμπά-
 θειαν) Sen. ep. 63,13. Γ) 1. ἀπλῶς
 μετὰ προθ.: προάγειν, προτρέπειν,
 παρορμᾶν τινα εἰς τι, πρὸς τι ἢ
 ποιεῖν τι. α) ad misericordiam *Te*,
 ad iracundiam (in fletum, in spem,
 in exspectationem) *Ci*, ad indigna-
 tionem animum alicuius *He*. in
 maximam spem (ad tale consilium)
S, in taedium *Se*. β) ad nequitiam
P Te, animum... ad malas partis

(παρακινῶ τὸν ἑαυτὸν μου νὰ παῖξῃ ὁλόγον φαῦλον, ἀποφασίζω νὰ κάμω μίαν κακὴν πράξιν) Ter. Hec. 836. ad pacem *Ci*, in consuetudinem se-
-ere *N C Se*, ad confessionem veritatis *Se*, in eam voluntatem (in eam opinionem) ut... *Ci*, errat qui *animalia* in exemplum hominis adducit Sen. dial. 4,16,1. Ἐπὶ πραγμάτων: nondum Myronis *signa* satis ad veritatem adducta (τὰ ἀγάλματα τοῦ Μ. καίπερ λίαν ἀπολειμμένα τῆς φυσικότητος, καίπερ μὴ πλησιάζοντα τὴν ἀλήθειαν, τὴν φυσικότητα, καίπερ καθ' ὁλοκληρίαν μὴ φυσικά...) Cic. Brut. 70. in certamen (ad concordiam, in honorem, ad vitam communem [φιλοσοφία... εἰς τὸν καθημερινὸν βίον]) *Ci*, me tuae litterae (ἡ ἐπιστολή σου)... in spem adduxerunt *Ci*, varius nobis fuit sermo... nullam rem usque ad exitum adducens, sed aliunde alio transiliens (ἡ [κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ] συζήτησις [ὁμιλία] ὑπῆρξε ποικίλη, οὐδὲν θέμα προάγουσα εἰς συμπέρασμα ἀλλὰ μεταπηδῶσα ἀπὸ τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο) Sen. ep. 64,2. 2. ἀγειν, περιάγειν τινὰ εἰς τι (κακόν). in veteris fortunae discrimen adducitur (ἐκτίθεται νὰ ἴδῃ τὴν παλαιάν του [εὐτυχῆ] κατάστασιν εἰς κίνδυνον) Cic. Mur. 55 (πρβλ. res in id discrimen adducta est, utrum... an τὰ πράγματα ἤχθησαν εἰς κρίσιμον θέσιν πότερον... ἢ... Cic. Phil. 3, 29). in... discrimen rem publicam -ere Liv. 3,17,10. rem publicam in praeruptum atque anceps pericu-

lum Vell. 2,2,3. ad desperationem *N* (in desperationem *I*), ad excidium *L*. in capitis discrimen (ὁ περὶ ζωῆς κίνδυνος) *Ci* κ.ἄ. in suspicionem *N Ci*, vitam in extremum (εἰς τὰ ἔσχατα) *Ta*, in odium *Se*, in fastidium *Pl*², res est adducta in angustum (τὸ πρᾶγμα [ἡ ἐκλογή τῶν φίλων] περιορίσθη εἰς στενὸν κύκλον) Cic. Lael. 20 (πρβλ. in angustum [ἢ exiguum] gyrum compellere [περιορίζω τὸν ρήτορα ἐντὸς ὁρισμένων ὁρίων] Cic. de or. 3,70 [ἀντ. campus in quo exsultare possit oratio Cic. ac. 2,112 καὶ 2,66]). Σύντ.: α) μετ' ἐπιρρ. + ut: eo -xit ut *Ci*, eo neglegentiae ut *L*, eo... ut *Ci*. β) μετὰ τοῦ ut *Ci C L Se* κ.ἄ. γ) παθητ. (συχν.) + ἀφαιρ. ἰδίᾳ ἢ μυχ. (πλὴν παρὰ Τακ.): his rebus adducti *Ci C*, tuis litteris (parvulā lippitudine [ἐκ μικρᾶς ὀφθαλμίας], vi atque imperio non officio ac voluntate) *Ci*. (mercedula *Ci*, haud magna mercede *L*). Ἐνίοτε τίθεται καὶ ἡ ex: quod... ex eorum sermonibus adducor ut sperem Cic. ep. 6,10,2 (ὁμ. Plin. ep. 5,8,11 ex his causis...). δ) ἐπὶ ἀρνήσ. + quin: Hirt. g. 8,19,8. adduci... nequeo quin existimem (δὲν ἄγομαι νὰ πιστεύσω) Suet. Tib. 21,5. ε) μετ' αἰτ. + ἀπρμφ.: Afr. com. 290. nec adducor in extis totam Etruriam delirare Cic. div. 1,35. leg. 2,6 κ.ἄ. Curt. 10,2,19. Ἰδ. κατωτ. adductus (ὡς ἐπίθ.).

→ ἀρχ. προστ. adduce Plaut. As. 355. Stich. 151. Ter. Phorm. 309 (πλείονα ἢ ἀνωτ. adduce). Πρkm.

adduxti. Plaut. Capt. 1016. Ter. Phorm. 568 κ.ά. Ἀπαρφ. προκμ. adduxe = adduxisse Plaut. Rud. 1047. Ἀρχ. ἀπρμφ. adducier = adduci Plaut. Bacch. 112.

adductē, ἐπίρρ. (τὸ θετικὸν οὐχὶ ἐν χρήσει). Συγκρ. adductius (κατὰ τρόπον αὐστηρότερον, ἀκαμπτότερον, μετὰ μείζονος αὐστηρότητος. adductius regnari Tac. G. 43,6. adductius imperitare Tac. h. 3,7.

adductus 3 *PAdi*. μετὰ Σ. *Me Pl⁹* (μτχ. adduco). **1.** στενός, ἐστενωμένος Africa Mel. 1,20. arcūs Ovid. ep. 2,131. **2.** *Μτφρ.* α) (ἐπὶ ὀήτορος) συγκεντρωμένος. adductior Plin. ep. 1,16,4. β) αὐστηρός = severus. modo familiaritate iuvenili Nero et rursus adductus (μὲ ὕφος αὐστηρόν, σοβαρόν) Tac. ann. 14,4. adductum et quasi (καὶ τρόπον τινά) virile (sc. erat) servitium Tac. ἔ.ά. 12,7,6. adductus vultus (πρόσωπον αὐστηρόν, συνωφρυνμένον) Suet. Tib. 68,3.

adduit, ἰ. addo τέλ.

adduxe, adduxti, ἰ. adduco τέλ.

ad-edo, ēdī, ēsum 3 **1.** κνρ. ἐσθίω, τρώγω. adesum ...est iecur (τοῦ Προμηθέως) Cic. c. frg. 32,16 (πρβλ. Val. Fl. 7,359). frumento adeso Sisenna hist. 3 frg. 16. corpore adeso Lucr. 5,994 (πρβλ. Apul. m. 8,22). extis adesis L. pisces... adesi Q. carnibus atque visceribus adesis Ap. angues adedēre iocur Liv. 25,16,2. saepe favos ignotus adēdit stelio (ἀσκαλαβώτης [εἶδος σαύρου, κν. γουστερίτσα] ἔλαθε φαγὼν τὰς κηρήθρας) Verg. g. 4,242.

Μτφρ. καταναλίσκω, καταδαπανῶ. (τρώγω). non adesā iam sed abundantī etiam pecuniā Cic. Quinct. 40. adesis bonis Ta. adesis omnibus pecuniis Ta. **2.** Ἐπὶ πυρός: ἐσθίω (πρβλ. Ὅμ. Ἰλ. Ψ 182), βιβρώσκω, κατατρῶγω. quae (sc. flamma) postibus (δοτ. [ἦ ἀφ.]) haesit adesis Verg. A 9,537. ἔπ. Prop. 4,7,9. Ovid. am. 1,15,41 κ.ά. Ἐπὶ ὕδατος: διαβιβρώσκω, περιέξω. lapides adesi (λιθάγια [ποταμοῦ] διαβρωτά, περιτετριμμένα) Hor. c. 3,29,36 (πρβλ. οὓς ποταμὸς περιέξεσε Θεοκρ. 22,50). scopolus raucis ...adesus aquis (σκόπελος διαβεβρωμένος [φαγωμένος] ἐκ τῆς τριβῆς τῶν βρεμόντων ὑδάτων) Ovid. ep. 10,26. latus alti montis adēst (= adedit sc. mare· ἡ θάλασσα διαβιβρώσκει τὰ πλευρὰ ὑψηλοῦ ὄρους) Luc. 6,266. — Ἐπὶ ἰχθύος: ἄσαρκος, λιπόσαρκος. scarus Mart. 13,84,1. Ἐπὶ νόσου: Apul. m. 9,12. ΣΗΜ.: adesus cladibus Hasdrubal (συντετριμμένος, ἐν πλήρει συντριβῇ ἐκ τῶν συμφορῶν) Sil. 13,679.

Adelphasium, ἰῖ θ. Ἀδελφάσιον, ὄν. ἑταίρας Plaut. Poen. 154 κ.ά.

adelphis, idis θ. ἐν χρήσει κατὰ πλθ. **adelphides**, -um θ. ἀδελφίδες, εἶδος palmarum φοινικοβαλάων (*χουρμάδων*), ὁμοίων τὴν γεῦσιν πρὸς τὰς καρπωτάς (caryōtae ἢ caryōtides [ἰ. λ.λ.]) Plin. 13,45. **ἀ.λ.**

Adelphoe (καθ' ἑλλην. κατὰλ. = Adelphī), ὄrum ἄ. (αἰτ. -phos), Ἀδελφοί, τίτλος. **1.** τῆς κωμῶδ. palliata τοῦ Τερεντίου. Ter. Ad. prol. 10. Suet. v. Ter. **2.** τῆς Atellana τοῦ Πομπωνίου. Plaut. Stich.

didasc. Graeca Adelphoe Menandri. Non. 96.

adempsit, ἰ. adimo τέλ.

ademptio, ὄνις, θ. (adimo), ἀφαίρεσις. non ademptione civitatis (τοῦ δικαιώματος πολιτογραφήσεως) Cic. dom. 78 (ἀντ. tecti et aquae et ignis interdictio). provinciae (ἄδικος ἀρπαγή, ἀπώλεια, στέρησις) Tac. ann. 2,76,3. Κατὰ πλθ. ademptiones bonorum (ἡ [κατὰ νόμον] δήμευσις τῶν περιουσιῶν) Tac. ann. 4,6,7.

Adendros, ἰ, θ. Ἄδενδρος, νήσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου οὐ μακρὰν τῆς Ἑλαιούσης (Ἑλεούσης, νῦν Λαγοῦσσα, Λαγονήσι) πρὸ τοῦ Σπειραίου ἄκρου τῆς Ἀργολίδος. Plin. 4,57. **δ.λ.**

1. **ad-eo**, ἰῖ, itum, īre. πρόσκειμι, προσέρχομαι Γλωσσ. Α) ἐπὶ κινήσεως (ἀνθρώπων καὶ σπανιώτ. ζώων ὡς Catull. 63,87. Ovid. m. 2,860. f. 3,266. Liv. 21,35,3. Mel. 3,43. Plin. 37,41), προσέρχεσθαι, παραγίγνεσθαι τι νῆ εἰς τι. **1.** ἀμεταβάτως. α) ἀπολύτως: *P te Ci C H L* κ.ἄ. β) μετὰ προθέσ. (ad, in) καὶ ἐπιρρ. (quo, illo [illuc Am. 31,13, 12 πρβλ. κ. Ovid. epist. 12,68], huc): ad homines ad deos *P E Te Acc. N Ci C L Ta* κ.ἄ. Romam atque in horum conventum Cic. Verr. 4,26. Sen. dial. 12,16,5. huc ad me *P*, quo... adisset Cic. Verr. 5,98. Mur. 34. Caes. civ. 3,105,4. **2.** μβτ. ἐντυγχάνω τινί, παραγίγνομαι (πρὸς τινα σκοπόν), πρόσκειμί τι νῆ κ.τ.τ. alqm καὶ alqd *P te Ci C V O L T Cu* κ.ἄ. π.χ. Remos Bel-

gas (ἐπισκέπτομαι) *C. afflictum* (παράμυθίας χάριν) *O*, civitates (ἐπὶ πρέσβειων) *Ci C L S* κ.ἄ. magistratibus ut *Te*, simulaera (τῶν θεῶν) *Ci*, larem et penates (ἐπικαλούμαι, παρακαλῶ) *V*, Pythicum Apollinem (συμβουλευόμεναι) Tac. h. 4,83. Persarum magos (συμβουλευόμεναι) *Ci*, vatem (= oracula poscere) Verg. A 3,456. Delphos (oracula Phoebi) *O*. libros Sibyllinos *L*, Manes (κατέρχομαι εἰς τὰς σκιὰς τοῦ Ἅδου) *O*, *Se*, *Ap.*, *Orpheus* manisque adiit regemque tremendum (θαρραλέως ἀντεμετώπισεν, ἠψήφησε τὰς ψυχάς, τὰς σκιὰς τῶν τεθνεώτων καὶ τὸν φοβερὸν Πλούτωνα) Verg. g. 4,469 (πρβλ. infernus rex = Pluto Ovid. m. 2,261, ὅμ. Tartareus rex *Q*). Acherontem *E*, Stygios lacūs *MI*, infernas aquas *O*, Tartareas umbras Ovid. m. 6,676 (πρβλ. Tartareas domos αὐτ. f. 3,620 καὶ ἀπλῶς Tartara αὐτ. 4,605). portas Acherontis *Si*, barbaras Syrtes (μεταβαίνειν εἰς τὰς Ἀφρικανικὰς σύρτις) Hor. c. 2, 6,3. Oceanum (διαπλέω τὸν Ὠκεανόν) *Cu*. Π ρ μ δ.: non cuivis homini contingit adire Corinthum (μετάφρ. τῆς παροιμίας: οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς) Hor. epist. 1,17,36 (πρβλ. Cic. Att. 9,9,1: sed nosti illud Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ... καὶ Tusc. 3,27. epist. 9, 18,1). adiere superos (ἰδὲ Βάκχος καὶ ἡ μήτηρ τοῦ) προσέβησαν εἰς τὴν θείαν διαμονήν) Sen. H. f. 16. licet caeli regione remotos (= licet remoti sint) mente deos adiit *Pythagoras* (ὁ Πυθ. εἰσεχώρησε διὰ τοῦ νοῦ

εἰς τοὺς θεοὺς) Ovid. m. 15,63. insulam (προσεγγίζω εἰς τὴν νῆσον [τὴν Βρετανίαν]) Caes. g. 4,20,2. Rhodum *L*, Apolloniam (μεταβαίνω εἰς Ἀπ.) *C*, curiam (εἰσέρχομαι εἰς τὸ βουλευτήριον) Liv. 23,2,10 (ἀντ. inde egredi). cubile viri (ἡ nova nupta) *Ca* (= thalamum mariti *VF*). furibunda ferarum latibula (διατρέχω τοὺς κευθμῶνας, τοὺς φωλεοὺς [τὰς φωλεάς], τὰ κρησφύγετα τῶν θηρίων) Catull. 63,54. Idam... chorus ([τῶν Γάλλων, ἱερέων τῆς Κυβέλης] ὁ χορὸς ἐξορμᾷ [κινεῖται ταχὺς] πρὸς τὴν Ἰδην) αὐτ. 63,20. Capitolium *Ta*, coetūs hominum Cic. har. resp. 62 (πρὸβλ. nec Iliacos coetūs nisi rarus adibat καὶ δὲν ἐπορεύετο ἐμὴ σπανίως εἰς τὴν τύρβην τῶν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Ἰλίου ἀνθρώπων Ovid. m. 11,764). ΣΗΜ.: Πρ μ δ.: alicui adire manum καὶ adita alicui manus est = ἐξαπατῶ (κοροῖδέω, περγελῶ), χλευάζω κ.τ.τ. Plaut. Aul. 378. Persa 796 (ἐκ μεταφορᾶς ἴσως ἀπὸ τῶν προτεινόντων τὴν χεῖρα [νὰ δώσουν κάτω] ἀλλὰ ἀποσπρόντων...). — Ἐπὶ ἀψύχων (κατὰ προσωποποιίαν) ἢ ἐπὶ τῶν φύσει ἢ τέχνῃ κινουμένων: inde autumnus adit (ἐπειτα ἔρχεται τὸ φθινόπωρον) Lucr. 5,743. incertam... funeris horam quaeritis et quā sit mors aditura viā (ζητεῖτε, [ὦ θνητοί], νὰ μάθετε τὴν ἀβέβαιον ὥραν τοῦ θανάτου καὶ διὰ ποίας ὁδοῦ θὰ ἔλθῃ ὁ θάνατος) Prop. 2,27,1-2. quo non livor adit? (ἔρητο. ἐρώτ.: τίνος φέιδεται ὁ ὠχρὸς φθόγος = quid invidi non agunt?) Ovid. f. 4,85. Ὅμ.

Luc. 8,161. Sil. 10,578. oppidum opportuno loco, quo saepe adeundum sit uavibus Cic. Verr. 4,21. πρὸβλ. κ. Caes. civ. 2,43,4. 2,7,1. Ovid. trist. 1,1,85. 4,4,58. quodcumque classes eius adierunt (πανταχοῦ ὅπου οἱ στόλοι τοῦ προσωρμίσθησαν) Curt. 4,4,19. quo pacto (sol) brumalis adeat flexūs (πῶς ὁ ἥλιος κατευθύνει τὴν πορείαν τοῦ πρὸς τὸν χειμερινὸν τροπικὸν τοῦ Αἰγόκερω, τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον τοῦ Αἰγόκερω) Lucr. 5,615-6. qua celer... Marsya... errantem Maeandron adit (ὅπου ὁ Μ. συμβάλλει τῷ Μαιάνδρῳ [ἐκχύνεται εἰς τὸν Μ.]) Luc. 3,207 (πρὸβλ. Tac. G. 1,31: Danuvius... pluris populos adit διαφρέει μεγαλύτερον ἀριθμὸν λαῶν). una bimares Sisyphi terras adit (μία [τῶν ὀδίκων διακλαδώσεων] ὁδηγεῖ [φθάνει] εἰς τὴν διθάλασσον γῆν [χώραν] τοῦ Σισύφου [τ.ἐ. εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου] Sen. Oed. 282. attornitas... nuntius aures matris adit (εἰδησις πληττει τὰ ὦτα τῆς ἐμβρονητήτου μητρὸς) Stat. Th. 1,590. perge ut... virus mentem per artus adeat (σπεῦσον [κάμε γρήγορα] τὸ δηλητήριον νὰ εἰσχωρήσῃ διὰ τῶν μελῶν τοῦ σώματος εἰς τὸ πνεῦμα [τοῦ Ἡρακλέους]) Sen. H. O. 536. Β) *μιφρ.*: πρόσειμι, προσέρχομαι, ἐπιχειρῶ τι, ἀναλαμβάνω τι, α) (*ἀμτβ.*) ad rem publicam (προσέρχομαι εἰς τὰς δημοσίας ὑποθέσεις, ἄπτομαι τῶν κοινῶν, τοῦ δημοσίου βίου) Cic. Manil. 70 (ἢ ad causam rei publicae [ἀναλαμβάνω τὴν ὑπεράσπισιν τῶν δημοσίων συμφερόν-

των] Sest. 87) κ.ἄ. ad philosophiae litteras (ad litterarum disciplinas) G, προβλ. καὶ ἀνωτ. (A 1 β). non... *naves*... aut conspectus patriae aut propinquorum praecepta ad extremum vitae periculum adire cogebant (δὲν ἠνάγκαζον [τὰς ναῦς] ἦ... ἦ... νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὸν ἔσχατον κίνδυνον) Caes. civ. 2,7,1. β) μτβτ.: periculum adire *Ci L O*, capitis periculum adire (εἰς κίνδυνον ψυχῆς ἔρχεσθαι, θέτω εἰς κίνδυνον τὴν ζώην μου) Ter. Andr. 677. 821. Nep. Tim. 5,2. Cic. S. Rosc. 110. Verr. 2,33. discrimen Curt. 3,1,10 κ.ἄ. (ἐπίσης periculum *Cu*), Tac. h. 3,80 κ.ἄ. *Pl⁹ Su Am*, labores adire (= pati) Nep. ἔ.ἄ. Verg. A 1,10. *VF*, inimicitias Cic. Sest. 139 (ἐκτιθεμαι εἰς τὸ μῖσος, τὰς ἐχθρας). *invidiam* (ἀντεπεξέρχομαι μετὰ περιφρονήσεως εἰς τὸ μῖσος [εἰς τὴν βδελυγμίαν μιᾶς τοιαύτης πράξεως]) Tac. ann. 4,70,12. *bonores* (προσέρχομαι, βαδίζω πρὸς τὰς τιμὰς [τῆς πολιτείας]) Plin. pan. 39,5. *mortalis* (ἀντικ. τοῦ *suadet* κ. ὑποκειμ. τοῦ *adire*) *suadet* adire ipsaque dedit dux vitae dia voluptas (δποκ. τοῦ *suadet*... = τὰ ὁποῖα αὐτὸς οὗτος ὁ ὁδηγὸς τοῦ βίου, ἡ θεία Εὐχαρίστησις πείθει τοὺς ἀνθρώπους νὰ καρποῦνται [νὰ ἀπολαύσῃ]) Lucr. 2,170-1. *gaudia* (sc. in puella ἀπολαύω, γεύομαι ἀπολαύσεων) Tib. 1, 5,39. *necessus fuit* (= necesse fuit) *adire* atque cognoscere quas vocant dialectici εἰσαγωγὰς (νὰ ἀψώμεθα τῆς μελέτης καὶ γνώσεως [νὰ καταγίνωμεν μὲ τὴν μελ. καὶ τὴν

γν.] τῶν ὑπὸ τῶν διαλεκτικῶν καλουμένων εἰσαγωγῶν) Gell. 16,8,1. *physica adire* (ἄπτομαι τῆς φύσεως, τῆς φυσικῆς, τῶν φυσικῶν γνώσεων) Gell. 17,19,3. — *t.t.* τοῦ δικαίου: *adire hereditatem* (ἐμβατεῦειν εἰς τὴν κληρονομίαν, εἰσέρχομαι εἰς τὴν κατοχὴν κληρονομίας, ἀποδέχομαι τὴν κληρ., δέχομαι νὰ γίνω κληρονόμος, ἀντ. *hereditatem non adire*) Cic. Phil. 2,42. Verr. I 1,125 κ.ἄ. *Vr.r.*, *He VM Se Ta Pl⁹ Su*. Ὁ πλήρης τύπος ἦτο *hereditatem adeo cernoque* Varr. 1. 6,81. 7,98. (Gaius inst. 2, 166. Paul. F. 53,8) Plin. ep. 10, 75,2: *rogavit testamento ut hereditatem suam adirem cerneremque* (μοῦ ἐζήτησε διὰ τῆς διαθήκης νὰ ἐμβατεύσω εἰς τὴν κληρον. καὶ [διαγνώσκων περὶ αὐτῆς νὰ τὴν δεχθῶ]. Ἐντεῦθεν καὶ *nomen adire* (κληρονομῶ τὸ ὄνομά τινος): *non placebat Atiae* (τῇ μητρὶ τοῦ C. Octavius) *Philippoque vitrico* (τῷ πατρυνῷ, μητρυνῷ) *adiri nomen invidiosae fortunae Caesaris* (ὅτι ὁ Oct. κληρονομεῖ ὄνομα τοῦ Καίσαρος καὶ τύχης ἐκτεθειμένης εἰς πάθη ἐξημεμένα) Vell. 2,60,1.

→ *προκμ.*: *adivī* Apul. m. 8,1. *adī* Val. Fl. 5,303. *adīsti* Plaut. Trin. 931. Verg. g. 4,469. A 10,459. *Paneg. Mess. 59 (= Tib. 3,7 [4,1] 59). Stat. Th. 9,66. *adīt* Mon. Anc. 5,16. *adīmus* Cic. Att. 16,16,5. *adīstis* Liv. 37,54,20. Ἀπομφ.: *adīsse*: Prop. 3,12,34 κ.ἄ. (ἀρχ. *adiese* = *adiisse* S. C. de Bacch. 7). Ὑποτ.: ὑπερσ. *adieset* (= *adiisset*) S. C. de

Bacch. (C.I.L. I 196 l. 7. 8. 17). — Παθητ. ἀπρμφ.: adirier *Εην. trag. 306 R (= Cic. de or. 3,164. adiri Müll.). adeitur C.I.L.

2. **adeō. I.** ἐπίρρ. (ad καὶ τοπ. ἐπίρρ. εἰς, § 68) = usque eo (εἰς) τοσοῦτον, εἰς τοῦτο. Α) τοπικῶς: surculum artīto usque adeo quo praeacueris (ἐμπήξον [κάμει νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ ἐμβόλιον, τὸ ἔνθεμα] μέχρι τοῦ μέρους ἐκείνου ὅπου τὸ ἔχεις ὀξύνει [τὸ ἔχεις κάμει μυτερό]) Cato agr. 40,3. oblinito totam plāgam (τὴν πληγὴν τοῦ πρὸς ἐμβολιασμὸν δένδρου) usque adeo dum... extent Col. 5,11,6. *Εντ. μτφρ. (ἐπὶ κακοῦ) adeo res redit (= rediit τὸ πρᾶγμα περιῆλθεν εἰς ἐλεεινὸν σημεῖον, ἡ ἡθικὴ διαφθορὰ κατήντησεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἐχειροτέρευσε) Ter. Phorm. 55 = postremo adeo res rediit αὐτ. Haut. 113 (πρβλ. τὸ Κικερωνεῖον [Verr. 4,56. Cat. 1,2] o tempora o mores! ὦ καιροί, ὦ ἡθῆ!). adeōn (= adeone) rem rediisse (ἀπρμφ. ἀναφωνήσ.) ut periculum etiam fami mihi sit (ὥστε κινδυνεύω νὰ πεινάσω!) Ter. Haut. 980 (Mar., fame a fame codd.). Β) χρονικῶς: τοσοῦτον χρόνον. *Ενισχύεται διὰ τοῦ usque (usque adeo - adeo usque ἐπὶ τοσοῦτον, εἰς τοσοῦτον), ἀκολουθεῖ σχεδὸν πάντοτε τὸ dum, donec ἢ donicum, quoad (Κικ. κ. Suet. Gramm.). usque adeo Cato agr. 17,2. adeo dum P, adeo usque ἢ usque adeo dum P Te Cato Lu V G, πρβλ. καὶ ἡνωμ. εἰδᾶ ἐπίρρ. = usque dum *Apul. ap. 68,6' (vñν εἰς ad dum). usque adeo donec

P Te, adeo donicum P Te Cato Lu, adeo donec Fl, donec adeo Cels. 8,10,1 p. 346. usque adeo quoad Cic. Verr. 3,77. Sest. 82. Γ) ἐπὶ μέτρου, βαθμοῦ. 1. Τὸ adeo ἐπιτείνει α) ἐπίθετα κ. ἐπιρρήματα = tam τόσον. adeo arte cohibitum esse (se) a patre Plaut. Merc. 64. adeon (= adeone) hoc indignum (τόσον τοῦτο ἀπρεπές, ἀνάρμοστον) tibi videtur?... Nihil pudere! (sc. te, δὲν ἐντρέπεται! *ντροπή σου!) Ter. Phorm. 1040 κ. 233. non obtunsa adeo gestamus pectora Poeni (δὲν εἴμεθα τόσον ἀναίσθητοι) Verg. A 1,567. adeo sanctum est vetus omne poēma (τόσον ἄξιον εὐλαβικοῦ σεβασμοῦ εἶναι πᾶν παλαιὸν ποίημα) Hor. ep. 2,1,54. maiestas adeo comis ubique tua est! (τὸ μεγαλειόν σου εἶναι πανταχοῦ τόσον εὐπροσέγγoron, τὸ μεγ. ἐν τῷ προσώπῳ σου εἶναι ἡνωμένον μὲ τὴν καλωσύνην) Ovid. trist. 2,512. adeo valida res tum Clusīna (ἰσχυρά, ἐπιφοβὸς ἡ ἰσχὺς τοῦ Κλουσίου) erat Liv. 2,9,5. ἐπ. Sen. ep. 94,41. Curt. 5,10,13. — Non adeo (= non ita) μετὰ ἐπιθ. κ. ὀήματος): nec sum adeo informis (οὔτε εἶμαι τόσον δύσμορφος [ἄσχημος]) Verg. ecl. 2, 25. Πρβλ. Plaut. Trin. 917: nil agis neque adeo edepol flocci facio (χάνεις τὸν καιρό σου [καιρὸς χαμένος] καὶ δὲν σκοτίζομαι καθόλου [νὰ σοῦ *πῶ τὸ ὄνομα]). Capt. 348. *Curt. 8,9,11 (codd.). nec adeo multi (ὅχι τόσον πολλοί) Suet. Otho 5,6. Plin. 6,59. saeva adeo coniunx? Stat. Th. 7,156. adeone pulchra est?

Mart. 1,10,3. adeo bene ēmit? (τόσον καλὰ [εὐθηνὰ] ἡγόρασε;) Mart. 8,10,3. ipse nescit quid habeat, adeo saplūtus est (ζάπλουτος) Petr. 37,6. adeo similis est arti plerumque natura Quint. 8,3,86 (i. κατωτ. II B Ovid. m. 10,252). adeo grave visum est crimen Plin. epist. 3,9, 17. β) ὁ ἡματα = tantum τοσοῦτον. adeo impeditae sunt Ter. Haut. 245. adeon ego non perspexeram prudentiam litterarum tuarum (τῆς ἐπιστολῆς σου) Cit. Att. 6,9,3. adeo prope omnis senatus Hannibalis erat (ἔκλινε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀνν.) Liv. 21,11,1. non adeo insanio Liv. 45,23,7. ἐπ. *Ce Ve VM Se Cu Pl Pl² Ta* κ.ἄ. Ἐπὶ ἀντιθέσεως, μετ' ἀρνήσεως = nedum μὴ ὅτι, μὴ τι γε (πολὺ ὀλιγώτερον multo minus). Plin. 11,13. Tac. ann. 6,15,6. — Συννάκις προσλαμβάνεται τὸ usque. Lucil. 145 (158 M). Lucr. 1,497 κ.ἄ. Verg. ecl. 1, 11. A 12, 646. usque adeo dulce puella malumst (ἡ puella εἶναι dulce malum) Ovid. am. 2,9,26 (2,9b,2. πρβλ. Σαπφ. frg. 40 B: γλυκύνικρον ἀμάχανον ὀρεπετον [ὁ Ἔρως]). usque adeo nihil est...? (τοῦτο τόσον δὲν ὑπολογίζεται; δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν;) Iuv. 3,84. usque adeo parvi fecit (sc. M. Cato) rationes veras solis et lunae deficientium vel scire vel dicere (τοσοῦτον δὲν ἐφρόντισε [τόσον πολὺ ἡδιαφόρησε ὁ Κ. νὰ μάθῃ τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῶν ἐκλείψεων ἡλίου καὶ σελήνης καὶ νὰ τοὺς γνωρίσῃ εἰς τοὺς ἄλλους) Gell. 2,28,7. 2. ἐπὶ παραβο-

λῆς: adeo ut (*P Te*, adeo quasi *Te*, tamquam ἢ quam *L*) = οὕτως ὥσπερ, οὕτως ὡς. Plaut. Epid. 565. Ter. Andr. 245. Liv. 29,22,6. 30, 44,6. gaudere adeo coepit quasi qui cupiunt nuptias (οὕτως νὰ χαίρῃ ἤρχισεν ὥσπερ οἱ ἐπιδιώκοντες γάμον) Ter. Haut. 885. 3. Ἀκολουθεῖ, προστιθεμένου πολλάκις τοῦ usque, ὁ ut: adeo (καὶ adeon ἢ adeone) ut ἢ usque adeo (ἢ adeo usque) ut = οὕτως ὥστε. Plaut. Bacch. 383. 508. unam (sc. mulierem) aspicio... formā... bonā... et voltu... adeo modesto adeo venusto, ut nil supra! (sc. sit' οὕτως ἐξωτερικοῦ... [ὄραίου]... αἰδήμονος καὶ χαριτωμένου... ὥστε τίποτε νὰ μὴ εἶναι τελειότερον, δηλ. *non plus ultra*) Ter. Andr. 119. Eun. 225. Cato orig. 39. Lucr. 1,412. Cic. ad Brut. 1,2,1. S. Rosc. 26. Caes. civ. 2,31,5. Verg. A 11, 436. Hor. ep. 1,1,39. Liv. 1,4,6. Tac. ann. 1,30,2. Iuv. 5,129. adeone ignarus (sc. es) ut nescias (οὕτως ἀμαθὴς εἶ ὥστε ἀγνοεῖν) Cic. Rab. perd. 28. hae dicta adeo nihil moverunt quemquam ut... (οἱ λόγοι οὗτοι τοσοῦτου ἐδέξαναι κινήσαι τινα ὥστε..., τόσον ὀλίγον συνεκίνησαν ὥστε...) Liv. 3,2,6. adeo non succubuerunt ut... (τοσοῦτον ἀπέσχον τοῦ ὑποκῦψαι ὥστε...) Liv. 23,38,6 πρβλ. κ. Sall. or. Lep. 19 κ.ἄ. Ἡ ἀντίθ. ἐνισχύεται διὰ τοῦ contra (adeo non sustinebant ut contra etiam pedem referrent Liv. 30,34,5. *Nilus*, tanto ceteris maior, adeo nihil exedit nec abradit ut contra adiciat vires

(sc. terrae· ὁ ποτ. N., ..., μακρὰν τοῦ νὰ περιτρώγῃ καὶ νὰ παρασύρῃ [τὰς ὄχθας του], τοῦναντίον μάλιστα προσθέτει εἰς τὴν γῆν δυνάμεις, τὴν λιπαίνει, αὐξάνει τὴν παραγωγικὴν τῆς δυνάμιν) Sen. nat. 4,2,10. — Πρβλ. καὶ adeo qui dē m (γε) ut Cels. 3, 18. Vell. 2,9,3. Suet. Tib. 71,1. ἐπ. *Co Pe Pl*². Εὐρῆται ἀντὶ ut ἀναφορ. ἀποτελεσματικὴ πρότασις. nihil adeo arduum sibi esse existimaverunt quod non virtute consequi possent (= ut id) Caes. g. 7,43,7. quis adeo iuris fetialium (τῶν δικαίων, τῶν νόμων τοῦ πολέμου) expers est qui (= ut is) ignoret? Liv. 9,9,3. ἐπ. Tac. h. 3,68. ann. 12, 26,2 κ.ἄ. Προηγούμενης ἀρνητικῆς προτάσεως ἀντὶ ut τίθεται quin: Ter. Ad. 221. nemo erat adeo tardus et fugiens laboris quin... putaret (οὕτω βραδὺς καὶ φυγόπονος ὥστε νὰ μὴ νομίζῃ...) Caes. civ. 1, 69,3. g. 6,39,3. II. ὡς μόριον A) πρὸς ἐπαύξησιν ἢ ἐνίσχυσιν τῶν λεγόμενων. 1. μετὰ τὸ atque (atque adeo καὶ δὴ, καὶ μάλιστα), καὶ γε. Plaut. Men. 11. Ter. Andr. 532. Phorm. 389. ducem hostium (τὸν Κατιλίαν) intra moenia atque adeo (καὶ δὴ καὶ) in senatu videmus Cic. Cat. 1,5. 2,27. hoc consilio atque adeo (= potius) κάλλιον εἰπεῖν, ὀρθότερον εἰπεῖν) hac amentia impulsus (ἐλαινόμενοι, φερόμενοι) Cic. S. Rosc. 29 (καὶ 113). Verr. 3,11. 19. Quinct. 93. di, precor, atque adeo... Caesar, ades voto (ἔσο, Αὔγουστε, εὖνους εἰς τὰς εὐχάς μου) Ovid. trist. 3,1,77 κ.ἄ. — Μετὰ τὸ -que: Iuppi-

ter tuque adeo summe sol (καὶ σύ γε) Enn. trag. 237. *P Te Cic.* c. frg., Catull. 64,25. dique deaque omnes... tuque adeo... Caesar (καὶ μάλιστα σύ, καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλων σὺ) Verg. g. 1,24·5. Μετὰ τὸ nec, neque (*P Te Acc.*) ἢ et (*Te Se G*) ἢ itaque (*P Te Afr.*), ergo (*Ci*): ego te non novi neque me novisse adeo volo (οὐδ' ἐπιθυμῶ [οὐδὲ σκοτίζομαι] νὰ σὲ γνωρίσω) Plaut. Men. 296 (πρβλ. κ. Ter. Ad. 177). Ter. Ad. 987. et merito adeo (καὶ εἶναι [τοῦτο] πολὺ φυσικὸν) Ter. Hec. 240. Lucil. 1015 (1141 *M*). itaque adeo iure coepta appellarist canes (= ὄνομ. ἀντὶ canis) Plaut. Men. 718. Ter. Hec. 201. Afr. tog. 110. ergo adeo exspectate leges (ἐμπρὸς λοιπὸν ἀναμείνατε ἔτι τοὺς νόμους) Cic. leg. 2,23. 2. Μετὰ τὸ sive, aut, vel (Plaut. Cas. 76. Apul. apol. 66,1). di me perdant si ego... nive (ἀρχ. = neve) adeo... vellem Plaut. Aul. 645. Rud. 1419. Pacuv. trag. 299. etiam nunc credis te ignorarier (= ari) aut tua facta adeo? (σὲ καὶ ἀκόμη τὰς πράξεις σου;) Ter. Phorm. 931. huius improbissimi furti si ve adeo nefariae praedae ([θὰ γίνῃ μάρτυς...] τῆς τόσον θρασείας ταύτης κλοπῆς ἢ μᾶλλον τῆς ἐγκληματικῆς [ἀθεμιτοῦ] ταύτης λείας) Cic. Verr. 1,87. B) πρὸς ἔξαρσιν λέξεως (= ἑλλην. γε) ἧς ἔπεται (ὀήματος, ὀνόματος, ἀντωνυμίας, ἐπιρρήματος) καὶ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ praecipue, sane, revēra. Plaut. Rud. 1387. Stich. 664. quod dixi adeo ei (εἶναι

κυρίως αὐτὸ ποὺ τοῦ ἔχω εἶπει) Ter. Phorm. 645. Eun. 204. Phaedr. 1,4,6. Verg. g. 2,233. ars adeo (γε) latet arte suā (ἡ τέχνη ὄντως κρύπτεται διὰ τῆς τέχνης της [αἰρομένη μέχρι τῆς φύσεως, τοῦ φυσικοῦ, ἐφ' ὅσον εἶναι τελεία) Ovid. m. 10,252 (l. ἀνωτ. I Γ 1α). obtinisset adeo (θὰ τὸ εἶχεν ὄντως ἐπιτύχει, κατορθώσει) Suet. Iul. 14,3. Gall. 2,24,2. ego adeo (= ego quidem, equidem ἔγωγε) *P Te*. nec me adeo fallit (ὅσον δι' ἐμὲ δὲν ἀγνοῶ) Verg. A 4,96. tuque adeo (σύ γε, σὺ ἀκριβῶς) *V*. nunc adeo (νῦν γε) *P Te V* κ.ἄ. Συχνότατα (ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Κωμικοῖς μετὰ τοῦ id : id adeo (τοῦτό γε, τοῦτο ἀκριβῶς [*ἴσια ἴσια*])) *P Te Ci C S L Se Q Pl*. — opportune adeo (λίαν ἐπικαίρως, πρᾶγματι) argentum nunc mecum attuli Ter. Phorm. 679. Plaut. Most. 280. magis adeo (μαῖλλον κυρίως) *Ci*, multum adeo (omne adeo genus πᾶν βεβαίως τὸ γένος) *V*, tris adeo incertos... soles erramus pelago (ἄφαιρ. τρεῖς γε, τρεῖς πλήρεις ἡμέρας φερόμεθα ἀστάτως [*στήν τύχη*] ἀνὰ τὸ πέλαγος) Verg. A 3,203. nullum adeo necessitudinis genus est quod... (οὐδὲν ἀπολύτως γένος [κατηγορία, τάξις] συγγενῶν εἶναι τὸ ὁποῖον...) Suet. Nero 35,7. Οὕτω hinc adeo *V*, iam adeo (δὴ γε) *Lu*, *V* κ.ἄ. inde adeo *Te G*. sic adeo (οὕτως γε) *V Si*. vix adeo (μόλις γε) *V*. nunc adeo (νῦν γε) *P Te Titin*. tog. 63. *V*, numquam adeo *Ve*, nuper adeo (νεωστὶ γε, ὅλως ἐσχάτως) Gell. 2,23,4.

adeps, īpis ἄ. κ. θ. (**H* λ. εὔρη-

ται καὶ ἐν τῇ *Ομβρ. γλώσσῃ. **I*σως εἶναι δάνειον ἐξ **I*ταλικῆς διαλέκτου, ἥτις πάλιν θὰ τὸ εἶχε παραλάβει ἐκ τοῦ ἑλλην. ἄλειαφα, [διὰ τὴν ἐναλλαγὴν τοῦ l καὶ d ἢ t προβλ. odor - oleo, sedeo - solium], ὅπερ ὁμως ἔχει τὴν παραλήγουσαν μακράν). **I**. κυρ. **1**. λίπος (τὸ μαλακὸν ὑπὸ τὸ δέρμα καὶ τὸν μεσοπλαγχχίον συνθετικὸν ἴστων πάχος, ἡ πιμελή, ἐνθ̄ sebum εἶναι τὸ στέαρ [ξύγκι], τὸ στερεὸν ἢ συμπαγὲς λίπος τῶν μηρυκαστικῶν ζώων καὶ pingue εἶναι τὸ μεταξὺ τοῦ κρέατος ἐλαιῶδες πάχος [ἄλειμμα]). anat̄is (anseris, delphini, avium, leonis, lupi, suis, thynni) *Pl*. pecoris (*pullorum*) *Co*, adeps anguinus (anserinus, caninus, suillus, lupinus, ursinus, verrinus, viperinus, vulturinus) *Pl*. anserina (leonina, suilla) *Ce*, caprina (suilla) *Co*, suilla *Vr*. — adeps recens *Ce Pl*, vetus (vetustus) *Pl*. adeps ex fele *Ce* (e lupis *Pl*). — Γίνεται χρῆσις τούτου ὡς θεραπευτικοῦ μέσου (*Pl Ce* κ.ἄ.), ὡς φαρμάκου (Plin. 29,55. Cels. 5, 28), ὡς μαγειρικοῦ λίπους (Cels. 2, 18). **2**. Τὸ τοῦ δένδρου στέαρ, τὸ μαλακὸν καὶ λευκὸν μέρος τοῦ ξύλου τοῦ δένδρου τὸ μεταξὺ φλοιοῦ καὶ ἐγκαρδίου τοῦ κορμοῦ). arborum adip̄es (ὁ σομφός, ἄλλως λατ. alburnum [l. λ.]) Plin. 16, 182. 183. **3**. ἡ ἄργι(λ)λος, ἡ ἄργι(λ)λώδης γῆ, ἡ μάργα, μάργη (l. καὶ acaunnumarga) Plin. 17,42. **II**. *μφορ*. (κατὰ πληθ.) α) ἐπὶ ἀνθρώπων ῥαθύμου καὶ ἀπαθοῦς ὡς ἐκ τῆς παχυσαρκίας του : προγαστρωρ, γάστρων (κοιλιαρᾶς) : non mihi esse... *L*. Cassii adip̄es nec

C. Cethegi furiosam temeritatem pertimescendam Cic. Cat. 3,16. β) *l.l.* ὀητορ. : τὸ ὀγκηρόν, ὄγκος τῆς λέξεως, στόμφος, τὸ στομφώδες. declamator... sciat... sibi... tenuandas adipēs (μειῶν, ἐλαττω τὸ ὀγκηρόν, τὸν ὄγκον τῆς λέξεως) Quint. 2,10,6.

adeptio, ὀνίς θ. (adipiscor), κτήσις (ἀπόκτησις), ἐπίτευξις, ἐπιτυχία. Cic. dom. 36. summi boni (ἀντ. depulsio mali) Cic. fin. 4,47. bonorum (ἀντ. evitatio malorum) Quint. 5,10,33. commodi (ἀντ. vitatio incommodi) Cic. part. or. 32,113.

adeptus, ἰ. adipiscor.

ad-equito 1 ἰ. προσπιπένω, ἔφιππος ἐπέρχομαι ἐπὶ τινα ἢ ἐπὶ τι, ἔφιπνέω τινι (ad aliquem, in aliquid ἢ δοτικῇ πράγματι, σπανίως προσώπου) equites Ariovisti... ad nostros -are (ἐναντίον τῶν ἡμετέρων ἐπὶ ἡλάννον) Caes. g. 1,46,1 (μόνον ἐνταῦθα). in dextrum cornu... ad suos Liv. 35,35,14. ad iam perarmatos (ἐπὶ τοὺς καθ' ὅλα ἐξοπλισμένους) -are Curt. 4,9,23. in primos ordines adequitavit (ἐχώρησεν ἔφιππος πρὸς τὰς πρώτας γραμ[τοῦ ἐχθροῦ]) Curt. 7,4,33. adequitando ipsis prope portis Liv. 1, 14,7 κ.ἀ. portae... Collinae (μὲν τῶν πυλῶν τῆς Ρώμης) Plin. 15,76. vallo Pl. castris Tac. ann. 6,34,1. (Flor. epit. 2,20,4). *Ἀπολ.* : Liv. 22,48,2. 35,11,10. 2. ἱππάζομαι, circa, iuxta : παριπνέω, ἱπνέω πλησίον, πέριξ ἄλλου. Suet. Aug. 64,5. Cal. 25,5. Ἰδ. καὶ abequito.

ad-erro 1 (ἀπο)πλανῶμαι πλη-

σίον ἢ πέριξ τινός. scopulis delphines aderrant Stat. s. 2,2,120. vic-torque ululatus aderrat (*codd. dell.*) auribus (αἱ κραυγαὶ τῆς νίκης πλήττουσι τὰ ὦτα [τοῦ Ἱππομέδοντος, *στροφογυρίζουν* γύρω ἀπὸ τὰ...]) Stat. Th. 9,178 (ἐνταῦθα ὁ Th.L.L. ἀντὶ aderrat προτείνει oberrat πλανῶνται περὶ τὰ ὦτα...).

ades, ἰ. adsum.

Adesa, ἰ. Aedesa.

adesdum (κατὰ τὸ agedum, manedum) καὶ ades dum (πλησίασον ὀλίγον) Ter. Andr. 29. Ἰδ. adsum.

adesse, ἴ. adsum.

adest 1) τοῦ adsum. 2) τοῦ ade-do (ἀντὶ adedit) Lucan. 6,267.

ad-ēsurio, ἱνί, 4 (ἔφετ. βρωσεῖω, ἐκ τοῦ ēsor ὁ ἐκ ὀίς. ed- *ἐδ-μι, ἐδμε-ναι, ἐδειν) ἀρχίζω νὰ πεινῶ πολὺ, ἔχω πείναν, ὄρεξιν μεγάλην νὰ φάγω. adesurivit magis et inhiavit acrius lupus (ἄλληγορ. lupus εἶναι ὁ νεαρός *Lesbonīcus* πρὸβλ. *πρμ.* λύκος ἔχανεν [Διογ. Λαέρτ. 6,20 καὶ λύκω κεχηνότι τοῦ Ἀριστοφ. Λυσ. 629] opservavit, dum dormitaret canes (ὄνομ. = canis' ἄλληγορ. περὶ τοῦ γέροντος *Callicles*) Plaut. Trin. 169. **ἄ.λ.**

adēsus, ἰ. adedo.

adf..., **adg...**, **adgn...**, ἰ. aff..., agg..., agn (διὰ τοῦ *aggn).

ad-haereo, haesi, haesum, 2 (προσ)έχομαι, προσαρτῶμαι, προσκολλῶμαι, προσπέπηγά τινι. Α) *κυρ.* μετὰ δοτ. προσ. ἢ πράγματος. adhaesit homini ad infimum ventrem fames (ἡ πείνα ἐρριζώθη εἰς τὸ βάθος τῆς κοιλίας του) Plaut.

Stich. 236. nostra... adhaerent ossibus ossa tuis (|= εἶθε) τὰ ὀστέα μου νὰ ἔμμενον κολλημένα μετὰ τὰ ἰδικά σου [τ.ἑ. Μηδείας καὶ Ἰάσονος συνθλιβόμενα ὑπὸ τῶν Συμπληγᾶδων]) Ovid. ep. 12,122. *quibus* (sc. *saxis*) adhaerebant (*Galli*) Liv. 5,47,5. si suboles (καταβολὰς [κλῆμα ἀμπέλου]) *radicibus* adhaeret Col. 4,24,4. sic ut olim Ulixes (Cyclōpis) arietis adhaesisset (Büch., ἀντ. † pro † arietis *codd.*) Petr. 97,4. *bucinum* (εἶδος κογχυλίου μικροῦ παράγοντος χρωμα πορφύρας), *nonnisi* *petris* adhaeret *circaque scopulos* legitur (προσκολλᾶται ταῖς πέτραις καὶ συλλέγεται περὶ τοὺς βράχους) Plin. 9, 130 (πρβλ. *αὐτ.* 26,22), *siccis* *cruor aeger* adhaeret *visceribus* Stat. Th. 3,727 κ.ἄ.ἄ. — Μετὰ τῆς προθ. in : *vincto...* in *corpore* (τῆς Ἀνδρομέδας) adhaerent ἐναγκαλιζονται [οἱ γονεῖς] *σφικτὰ* τὸ ἄλυσόδετον σῶμά της) Ovid. m. 4,694. Sen. epist. 65,18. *summus* in *marginē* versus adhaesit (καὶ ἡ τελευταία γραμμή [τῆς ἐπιστολῆς] ἐχαράχθη ἐν τῷ περιθωρίῳ Ovid. m. 9,565. — Ἀπολ. : Lucr. 3,557. Hor. epod. 15,6. Col. 12,50,3. Plin. 8,140. Apul. m. 11, 4. 11. κ.ἄ. — Προσπέπηγα, δὲν κινουμαι, μένω ἀκίνητος : *adhaerentium* *caelo siderum* (τῶν ἀπλανῶν, ἀντ. *meantium* [= *errantium*]) τῶν *πλανητῶν*) Plin. 2,106. *naves* non adhaerere *ancoris* poterant Tac. ann. 2,23,4 (ἐπ' ἀγκυρῶν, ἐπ' ἀγκύρας *σαλεύειν*, *ναυλοχεῖν*). *scutis* *firmius* *adhaerentes* (οἱ νηχόμενοι ναῦται) Amm. 24,6,7. *oneri* *adhaeren-*

tes manūs (χεῖρες προσκεκολλημέναι [ἀδρανόυσαι] εἰς τὸ βάρος [ἐξ αἰτίας κρουοπαγημάτων]) Tac. ann. 13,35,6. — Ἐν εὐρύτερῳ ἔννοιά : συνέχεσθαι τι, ἐγγὺς εἶναι (γειτονεῦω) κ.τ.τ. : Cic. Arat. 292. *cui* *Canis...* *cognomen* (κατηγ.) adhaeret (ὦ Ἀβιδιηνῶ) κύων ὡς ἐπωνυμία ἐπικολλᾶται, προσάπτεται) Hor. s. 2,2,56. *lateri* *quā* *pectus* adhaeret (εἰς τὸ μέρος ἔνθα τὸ στήθος συνέχεται τῷ πλευρῶ) Ovid. m. 6,641. *pestem* *adhaerentem* *lateri* *suo* (λαὸν γείτονα ἐχθρικὸν [τοὺς Οὐόλσκους] ἐγκείμενον ἐκ τοῦ πλαγίου) Liv. 6,10,8 (πρβλ. *lateri* *adhaerens* *tyrannus* *αὐτ.* 34, 41,4). — Ἐπὶ γειτονίας γαιῶν, κτισμάτων κ.τ.τ. : adhaeret Asia (sc. Africae) Plin. 5,47. *Liguras* *imis* *Alpium iugis* *adhaerentis* (γεινιάζοντας) Flor. 1,19,4. *Siciliam...* *quondam...* *Italiae* *adhaesisse* Iust. 4,1,1. *vineis* *modica* *silva* *adhaerebat* (δάσος μακρὸν συνέχετο [ἐγεινιάζε] τῷ ἀμπελῶνι) Tac. h. 2,25. adhaeret (sc. *villae*) *dormitorium membrum* (κοιτῶν [ὑπνοδωμάτιον]) *συνέχεται* Plin. ep. 2,17,9. — *t.t.* τοῦ δικαίου : non potest filia tam anguste paternis tabulis (= testamento) adhaerere (μία θυγάτηρ δὲν δύναται νὰ καταλάβῃ μικρὰν θέσιν ἐπὶ τῆς διαθήκης τοῦ πατρός της) Sen. contr. 9,5,16. *tempus* *adhaerens* (ἀπολ. : *proxime* *insequens* ὁ ἀμέσως ἐχόμενος τοῦ παρόντος χρόνος) Quint. 5,10,46. B) *Μιτρ.* α) ἐπὶ προσώπων : εἶναι τινα ὁμοῦ, εὐρίσκομαι παρὰ τὸ πλευρόν τινος. *quasi columbae pulli* in ore ambo meo